

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΜΙΜΗΣΕΩΣ

Ἐάν ἐβαρύνθητε τὰ αἰώνια γαλλικὰ μυθιστορήματα, ἐάν ἤρχισατε νὰ συγχάινεσθε τὰς ἀπιθάνους πεζολογίας τοῦ Ὀνέ, τὸν ὁποῖον Ἕλληνας δημοσιογράφοι μετ' ἀγγελικῆς πεποιθήσεως ἀνακηρύσσουσιν ὡς τὴν κορυφαίαν τοῦ σημερινοῦ μυθιστορήματος θεότητα, ἢ τὰ προϊόντα τῆς γονδρικῆς βιομηχανίας τῶν Ῥισσεβούργ, τῶν Μπουβιέ, τῶν Μοντεπέν καὶ τοῦ ἄλλου συγγραφικοῦ ὄχλου, τοῦ πληρόντος τὰ ὑπόγεια τῶν ἐλληνικῶν ἐρημερίδων μὲ τῆς ἀκολάστου φαντασίας τῶν τὰς τερατολογίας, καὶ ὅμως θέλετε νὰ διέλθετε ὀλίγας ὥρας εὐχαρίστους, νὰ διδαχθῆτε κάτι τι καὶ νὰ βυθίσετε τοὺς νοερούς ὀφθαλμούς τῆς ψυχῆς εἰς τοῦ ἀγνώστου τὴν μυστηριώδη σκιάν, ἀναγνώσατε ἐν περιεργῶν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη ἐσχάτως ἐν Γαλλίᾳ. Φέρεται τίτλον : «Les lois de l'imitation». Συγγραφεὺς του εἶνε ὁ γνωστός κοινωνιολόγος Tarde, ἐκδότης δ' ὁ Félix Alean.

Καὶ ἐάν θελήσετε ν' ἀναγνώσατε τὸ βιβλίον τοῦτο, ἀναγνώσατέ το πλησίον τῆς θαλάσσης, ἐξηπλωμένοι εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ παλαιοῦ Φαλήρου, τὴν ὁποίαν περιλείχει κάτω ἢ σχαρχιδινή διαχύσεια τοῦ κύματος καὶ στεφανόνουν ἐπάνω, γύρω εἰς τοὺς βράχους, τοῦ δύνοντος ἡλίου αἱ ῥοδίζουσαι ἀνταύγειαι.

Ἀναγνώσατέ το ἐκεῖ, διότι θὰ ἔχετε ἀπέναντί σας τὴν φύσιν συμβολίζουσαν τοῦ βιβλίου τὰ συμπεράσματα καὶ σήμερον τίποτε δὲν ἐρμηνεύει τὰ βλαβέα συναισθήματα καλλίτερον ἀπὸ τὰ σύμβολα, τὰ ὁποῖα εὐρίσκομεν εἰς τὴν φύσιν.

Ἡ θάλασσα, ἡ ὁποία ἐκτείνεται ἐνώπιόν σας λεία, ἀκύμαντος, ἀτάραχος, εἶνε ἡ ζωντανὴ αἰσθητοποίησις τοῦ κόσμου. Εἰς τὰ ἀνώτερα τῆς ἀτμοσφαιρᾶς στρώματα αἰφνιδίως, χωρὶς νὰ εἰξεύρετε διατί, ῥιπὴ ἀνέμου παράγεται καὶ ἀμέσως ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ἐπιφανείας σχηματίζεται ἐν κύμα. Ἐκ τοῦ κύματος τούτου παράγεται ἄλλο ὅμοιον, ἐκ τούτου ἄλλο ἀκόμη καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τῆς προσεχοῦς ἀκτῆς, μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας, ἐκτὸς συναντήσεως ἄλλου βέυματος, τὸ ὁποῖον νικᾷ τὸ πρῶτον ἐάν εἶνε ἰσχυρότερον, ἢ βέυματος συγγενοῦς, τὸ ὁποῖον ἐνισχύει τὸ ἀρχικόν καὶ διπλασιάζει τὸ τάχος καὶ τὴν δύναμίν του.

Οὕτω καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς ζωῆς θαλάσσης, ἣτις κλεῖται ἀνθρωπότης, αἰφνιδίως ἀνα-

κάλυψις βιομηχανικῆ, ἐπιστημονικῆ, πολιτικῆ ἢ ἠθικῆ κατέρχεται ἀπὸ τὰ δυσεπίγνωστα ὑψη τῆς ἐρευρέσεως καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὄλα τὰ πνεύματα κλίνουσιν τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον αὐτῆς καὶ τὴν διασπείρουσιν ἐπ' ἀπειρον διὰ τῆς ἀναπαραγωγῆς. Καὶ ἐκεῖ, ὅπως εἰς τοῦ ἀλμυροῦ ὕδατος τὰς ἐκτάσεις, ῥήξεις ἐπέρχονται διὰ τοῦ συναγωνισμοῦ ἀντιθέτων δυνάμεων, τρικυμῖαι, αἰτίνες εἶνε αἱ ἐπικναστάσεις, θύελλαι, ταχυπόροι, αἱ ὁποῖαι εἶνε οἱ συρμοὶ, γαλλῆναι μακροχρόνιοι, αἰτίνες εἶνε αἱ ἐξεις, πλημμυρίδες, ἣτις εἶνε ἡ πρόοδος καὶ ἀμπωτίς, ἣτις εἶνε ἡ παρκαμψὴ. Ἄλλ' εἰς τὴν φύσιν, ὅπως καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν, εἰς τὸν κόσμον τὸν ὑλικόν, ὅπως καὶ εἰς τὸν ἄυλον, τὰ πάντα διέπονται ὑπὸ νόμων, καὶ τῶν νόμων τούτων ὁ καθορισμὸς θὰ εἶνε ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα τῆς νεωτέρας κοινωνιολογίας, ἀναδιβάζων αὐτὴν εἰς τὴν περιωπὴν ἐπιστήμης.

Αὐτὴ τοῦλάχιστον εἶνε ἡ θεωρία τοῦ Τάρδ, καὶ ἂν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δώσῃ τις πλήρη ἀνάλυσιν τοῦ βιβλίου τούτου εἰς ἀναγνώστας περιοδικοῦ, σπεύδον-τας νὰ μάθουν ταχέως καὶ τερπνῶς, νομίζω ὅτι ἡ ἐξαρσις σημείων τινῶν τῶν φιλοσοφικῶν αὐτοῦ συμπερασμάτων εἶνε τοιαύτη, ὥστε νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τῶν ἐπιπολαιοτέρων ἀναγνώστων.

Εἰξεύρετε ποῖον εἶνε τὸ ἀπελπιστικόν, τὸ ταπεινωτικόν διὰ τὸν ἄνθρωπον συμπέρασμα, τὸ ἐξαγόμενον, τὸ ἀποσταλάζον ἐξ ὅλου τοῦ ἔργου τοῦ Γάλλου συγγραφέως : Εἶνε τὸ ἀρχαῖον ἐκείνο ῥητόν, τοῦ ὁποῖου κἀμνομεν τόσῃν κατάρχησιν : «οὐδὲν καινόν ὑπὸ τὸν ἥλιον». Ἡ πρωτοτυπία δὲν ὑφίσταται. Ὅλοι εἴμεθα μιμηταὶ ὁ εἰς τοῦ ἄλλου.

Παρατηρήσατε, μᾶς λέγει ὁ Τάρδ, ὅτι ὄλοι οἱ αἰθίοπες μᾶς φαίνονται ὅμοιοι, ἐνθ' ὅσοι λευκοὶ ὁμοιάζοντες κατὰ τὴν μορφήν ἀποτελοῦν θάυμα θανυμάτων : Οὕτως ἐνθ', μελετώντες τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ζῶμεν, δὲν παρατηροῦμεν ἢ διαφοράς, ἀναγόμενοι πρὸς τὸ παρελθόν δὲν παρατηροῦμεν ἢ ὁμοιότητα. Ὁ ἐτρονσικὸς καὶ ὁ ἐλληνικὸς πολιτισμὸς καταπλήσσουν διὰ τὰς ἀναλογίας, τὰς ὁποίας παρουσιάζουν μεταξύ των. Τὰ μυκηναῖα

ἀριστοτεχνήματα εἶνε ἡ ἐξέλιξις τέχνης χώρος ξένης, φέρουν δὲ καταφανῆ τὴν ἐπίδρασιν μνημείων εἰς μακρυνούς τόπους ἀνευρισκομένων. Πόσοι ποιηταὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, οἱ ὅποιοι νομίζουν ὅτι διαφέρουν κατὰ παρασάγγας ἀλλήλων, δὲν θὰ βροθῶν συλλήδην εἰς τὸν αὐτὸν Καιάδαν;

Ἄλλὰ πόθεν λοιπὸν ἡ πλάνη αὕτη, ἣτις μᾶς κάμνει νὰ ἐκλαμβάνωμεν τὰ ὅμοια ὡς διάφορα, καὶ πόθεν ἡ δύναμις, ἣτις μᾶς κάμνει νὰ διακρίνωμεν ἀποχρώσεις ποικίλας, ἐκεῖ ὅπου δὲν ἀπλοῦται εἰμὴ τῆς ἀλληλομιμῆσεως ἡ χρωματιστικὴ μονοτονία; Ἐκ τῆς ἐμφύτου εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀλαζονείας, ἀπαντᾷ ὁ συγγραφεὺς τῶν *Νόμων τῆς Μιμῆσεως*. «Τῆς ἀλαζονείας ταύτης θ' ἀπηλλασσόμεθα, ἐὰν ἐσκεπτόμεθα ὅτι εἴμεθα ἐν τῇ κοινωνίᾳ τὰ θύματα εἶδους τινός ὑπνωτισμοῦ, ἐνεκα τοῦ ὁποίου ἐκλαμβάνομεν ὡς αὐτόματον ὅ,τι εἶνε ἀπλῶς ὑποβολιμαῖον καὶ ὡς ὀνομαστὴν ἐφεύρεσιν ὅ,τι δὲν εἶνε ἡ κοινὴ ἐπαναλήψις».

Βιοῦντες μεταξὺ κοινωνίας ἀνθρώπων εἴμεθα ὑποκειμένα ὑπνωτικά καὶ τίποτε ἄλλο.

Φαντασθῆτε τὸν ἑαυτὸν σας εἰσερχόμενον διὰ πρῶτην φοράν εἰς μίαν αἰθούσαν. Ποῖα εἶνε τὰ αἰσθήματα, ὑπὸ τῶν ὁποίων παθαίνεσθε; Ἀκοιθῶς ἐκεῖνα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα παθαίνεται εἰς ὑπνωτισμὸς, καθ' ἣν στιγμὴν ἀρχίζει νὰ ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασιν τοῦ μαγνητισμοῦ. Συγμεινεῖσθε, ἡ καρδία σας πάλλει βιαίως, κλονίζεται, ἐρυθριᾷτε. Ἡ θέλησίς σας μερίζεται μεταξὺ τῆς ἀνάγκης νὰ κάμετε ὅ,τι ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος, καὶ τῆς ἐπιθυμίας νὰ βεβαιώσετε τὴν αὐτοτέλειαν τῆς προσωπικότητός σας. Πρὸς στιγμὴν ἡ ἐπιθυμία αὕτη ἀνθίσταται εἰς τὴν ἰσχυρὰν βίπην τῆς ὑπνωτικῆς ὑποβολῆς. Ἡ προσωπικότης ἀντιτάσσει ὅλην τὴν ἀντοχὴν τῆς κατὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ βεύματος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ὡς τὸ ὑπὸ σφοδρᾶς πνοῆς ἀνέμου κλυπτόμενον δένδρον, κυρτοῦται καὶ ὑποτάσσεται. Ἡ μιμῆσις ἐνίκησεν. Ὁ κοινωνικὸς ἄνθρωπος ὑπνωτίσθη. Ἐχαίρεισεν ὅπως ἡ μιμῆσις θέλει, ὑπεκλίθη, ἐμειδιάσεν, ἐπρόφερε φιλοφρονήσεις χιλιᾶκις ἐπαναληφθείσας, ἀπήντησεν εἰς ἐρωτήσεις μυριάκις ἀναμασθηθείσας. Ἐγεῖνε δεκτὸς εἰς τὸ ἀπέραντον ποίμιον τῶν προβάτων τοῦ Πανούργου.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ μιμῆσις ἀπολαμβάνει πλήρη τὰ δικαιώματά της, τὸ ὑποκειμένον, τὸ *sujet* δηλαδή, ἀρχίζει ν' ἀφομοιοῦται καθ' ὅλου πρὸς τὴν περικυκλοῦσαν αὐτὸ ἀτμοσφαιραν. Ὁσον ὁμοιάζει κατὰ τὴν ἐνδυμασίαν, τὴν συμπεριφορὰν, τὰς ιδέας, τὴν γλώσσαν πρὸς τοὺς περιστασιζόντας αὐτὸ, τόσον περισσότερον κοινωνικὸν εἶνε. Ὅσον ὀλιγωτέραν αὐτοπαρξίαν δεικνύει, τόσον περισσότερον ἀνήκει εἰς τὴν κοινωνίαν.

Περὶ τὸν νὰ σημειώσω πόσον ἡ θεωρία αὕτη δύναται νὰ περηγορήσῃ τοὺς δειλοὺς, τοὺς ἀτόλμους, τοὺς ἀγρίους. Ἄς λάβουν ἀνωτέραν ιδέαν περὶ τῆς δειλίας των, ἣτις πολλάκις στερεῖ αὐτοὺς εὐχαριστήσεων πολυποθῆτων καὶ τοὺς ἀφαιρεῖ τὰ μέσα ἐκπληρώσεως μυχιῶν πόθων. Ἡ ἀτολμία των εἶνε προτέρημα. Εἶνε πιστοποιητικὸν ἰσχυροτέρας καὶ μᾶλλον ἀκάμπτου ἀτομικότητος. Ὅσοι εἰς τὴν εἰσοδὸν αἰθούσης, σταδίου ἢ ἐπιστήμης τινός δὲν ἠσθάνθησαν τὸ ἀποκαλυπτικὸν τῆς θελήσεως ῥήγος, εἶνε πλασμένοι διὰ νὰ ἀκολουθοῦν ἐφ' ὅρου ζωῆς τοὺς ἄλλους.

Ἡ διὰ τῆς ὑποβολῆς καὶ τῆς ἀλληλεπιδράσεως ἀφομοίωσις αὕτη ἐξηγεῖ βαθύτερον τὸν ἠθικὸν βίον τῶν κοινωνιῶν, ἐξηγεῖ τὴν διὰ δόσιν τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων, τὴν γελσίαν λατρείαν βοῶν καὶ γαλῶν ὡς θεῶν, τὴν πίστιν εἰς ὑπερφυσικὰ φαινόμενα, τῶν ὁποίων κανεὶς δὲν παρέστη μάρτυς αὐτόπτης, ἀκόμη τὴν βαθμιαίαν ἀποταμίευσιν τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων, τὴν ἐπισώρευσιν τῶν ἐθνογραφικῶν στρωμάτων, τῶν ἀπαρτιζόντων ἐν ἔθνος, ὅ,τι σχεδὸν βλέπομεν ἐνώπιον ἡμῶν.

Ἐκ δέκα ιδεῶν, τὰς ὁποίας ἀκούομεν καθ' ὁδόν, εἰς τὰς οἰκίας μας, εἰς τὰς κοινοβουλευτικὰς συνελεύσεις, εἰς τὰς κερνεῖα πόσαι, εἶνε πρωτότυποι; Καὶ ἂν μία δ' εὗρεθῇ νὰ εἶνε πρωτότυπος, μήπως δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ συντριμμάτα ἄλλων προγενεστέρων, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν καὶ αὐταὶ ἐξ ἄλλων καὶ οὕτω καθεστῆς; Οἱ πλείστοι δὲν ἐπαναλαμβάνουν κατὰ λέξιν ὅ,τι ἀνέγνωσαν εἰς τὴν ἐφημερίδα των; Δὲν κρίνουν τοὺς συγγραφεῖς καὶ τὰ βιβλία των, τοὺς καλλιτέχνας καὶ τὰ ἔργα των, κατὰ τὴν γνώμην κριτικοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔχουν ἐμπιστοσύνην ἢ τοῦ ὁποίου τὸ κύρος καθιέρωσεν ἡ κοινὴ γνώμη; Αὕτη ἡ κοινὴ γνώμη τί ἄλλο εἶνε ἢ ἔλλειψις πάσης προσωπικῆς γνώμης, ὅπως ὠρίσθη ὑπὸ πνευματώδους δημοσιογράφου; Δὲν δύναται νὰ φαντασθῇ κανεὶς ποῖαν ἐξάπλωσιν, ποῖαν ἀντήχησιν, ὡσεὶ βροντῆς βαρυβρόμου, λαμβάνει ἀπλούστατος κτύπος ἀκουόμενος εἰς ἐν σημεῖον τῆς γῆς. Ὁ Βίσμαρκ λέγει πρὸ εἰκοσαετίας τὴν φράσιν: «*La force prime le droit*» καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη ἡ φράσις αὕτη εἶνε παροιμιώδης. Συνοψίζει μίαν ὀλοκληρὸν ἐποχὴν. Ὁ Γαμβέττας βροντοφωνεῖ εἰς τὸν Μάκ-Μάων τὸ περίφημον: *Se soumettre ou se demettre* (νὰ παραιτηθῆς ἢ νὰ ὑποταχθῆς) καὶ ἡ φράσις ἐπαναλαμβάνεται ἑκατοντάκις μέχρι τῶν τελευταίων ἐλληνικῶν ἐκλογῶν. Ὁ Οὐγκὼ ὑψώνει τὴν σημαίαν τοῦ ρομαντισμοῦ καὶ ὀλοκληρὸς ἡ Γαλλία τὸν ἀκολουθεῖ. Ὁ Ζολᾶ ἰδρύει σχολὴν φυσιολογικὴν καὶ ἔπεται αὐτοῦ ῥάλαγγ ἀριστέων. Ὁ Ζᾶν Μωρσᾶς ἐπινοεῖ νέον

εἶδος ποιήσεως — τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ εἶνε ἀπομίμησις παλαιότερας φιλολογικῆς ἐποχῆς ἐν Γαλλίᾳ — καὶ ὁμᾶς ἐπίλεκτος νέων τὸν ἀκολουθεῖ.

Ἡ θεωρία τῆς νεωτέρας κοινωνιολογίας: «Ἡ κοινωνία εἶνε ἀπομίμησις, ἡ ἀπομίμησις δ' εἶνε εἶδος ὑπνοβασίας» λαμβάνει αὕτως ὑπέρτατον κύρος.

Ἄλλὰ θὰ παρατηρήσῃ τις: Καλῶς! Οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι εἴμεθα ὅλοι πρόβατα τοῦ Πανούργου, ἀκολουθοῦμεν ὁ εἰς τὴν γνώμην τοῦ ἄλλου. Δὲν ἔχομεν καμμίαν πρωτοτυπίαν. Ἄλλ' ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν κοινωνιῶν ἄνθρωποι ἐξαγνίζοντες αὐτάς, ἄνθρωποι μονοπωλοῦντες τὴν ἐλευθερίαν, τὸ γόητρον, τὴν δημιουργὸν ἀνεξαρτησίαν τῆς μεγαλοφυΐας, ἄνθρωποι συγκεντρονότες εἰς χεῖράς των ὅλους τοὺς τίτλους τῆς εὐγενείας, τοὺς ὁποίους δὲν ἐδόθη εἰς ὅλους μας νὰ ἔχωμεν. Εἶναί οἱ ἐφευρέται, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ιδεῶν μας ἐκεῖνοι, πρὸς τοὺς ὁποίους δικαίως δυνάμεθα ν' ἀνακράξωμεν: «ἠγεῖσθε καὶ ἡμεῖς ἐπομέθα!»

Φεῦ! καὶ αὐτοὶ δὲν εἶνε παρὰ ἀπλοὶ μιμηταὶ, κατὰ τὸν Τάρεδ. Συνδυάζουν πράγματα γνωστά, διὰ νὰ παραγάγουν τι νέον. Ἄλλὰ τότε θὰ ὑπῆρξε πρωτογενῆς τις ἐφευρέτης, καὶ ὁ συγγραφεὺς τῶν *Νόμων τῆς Μιμῆσεως*, πιστὸς τῶν δαρβινικῶν θεωριῶν ὁπαδός, ἀναγνωρίζει: ὅτι τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἀνθρωποειδής, «φαντασθεῖς τὰ στοιχεῖα τῆς γλώσσης καὶ τῆς θρησκείας». Αἱ μόναι πρωτότυποι ἐφευρέσεις, διὰ τὰς ὁποίας δύναται νὰ κυχᾷται τὸ ἀνθρώπινον γένος, εἶνε τὸ πῦρ, ὁ λόγος καὶ ἡ προσευχή, οἱ τρεῖς οὗτοι παράγοντες τοῦ πολιτισμοῦ.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὰ συμπεράσματα τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Τάρεδ δὲν εἶνε παρήγορα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ ἂν ὁ ἴδιος περαιτέρω δὲν ἀνελάμβανε νὰ προσδιορίσῃ τὴν φιλοσοφικὴν σημασίαν τοῦ πνεύματος τούτου τῆς μιμῆσεως, θὰ ἀφήναμεν αὐτὸ πλήρεις ἀποθαρρύνσεως.

Πράγματι ἡ μιμῆσις εἶνε ὁ μέγας παράγων τῆς κοινοζωίας. Ἄνευ αὐτῆς, ἄνευ τῆς ἐγγενούς ἀνάγκης τῆς ἀλληλεπιδράσεως, ἄνευ τῆς παθητικῆς ὑποταγῆς εἰς τὰς ὑποβολὰς τῶν καθιερουμένων ιδεῶν, ἐντὸς μικροῦ ἢ ἀνθρωπότης θὰ διεσπᾶτο καὶ θὰ διεγερθεῖτο. Αἱ ὀλίγα πρωτότυποι καὶ πρωτογενεῖς ιδέαι, αἱ ἐφευρέσεις, μὴ εὐρίσκουσαι μιμητάς, δηλονότι ἐφαρμοστάς, θὰ περιέπιπτον μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς ἀχρησίαν καὶ λήθη. Ὁ πολῦτιμος θησαυρὸς τῶν παραδόσεων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ζῆ καὶ προάγεται ὁ πολιτισμὸς, θὰ ἔχανετο. Πατρίς δὲν θὰ ὑπῆρχε. Τὰ μεγάλα αἰσθήματα τοῦ καθήκοντος, τῆς τιμῆς, τῆς αὐταπαρνήσεως θὰ

ἀνεφαίνοντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόνον μεταξὺ προνομιούχων τινῶν ὑπάρξεων, αἱ ὁποῖαι ἐκληρονομήσαν ἐμφυτον τὸ αἰσθημα τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ ὑψηλοῦ διὰ μέσου τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν αἰώνων ἀπὸ τὸν ὄγκον τοῦ πρωτογενούς πρωτοπλάσματος, ὅστις ἀνεπτύχθη ἄμα ὡς αἱ θάλασσαί τῆς γῆς ἐπάγωσαν καὶ ἐξ οὗ, κατὰ τὴν δαρβινικὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως, ἀπορρέει σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης. Ἐὰν ὁ Ρενάν σήμερα λέγει ὅτι χρειάζεται τὸ «ἀποστράγγισμα ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων διὰ νὰ γεννηθῇ μία μεγαλοφυΐα», ἄνευ τῆς μιμῆσεως γλιετηρίδες ἴσως θὰ παρήγοροντο ἐν τῇ μετριότητι καὶ ἐν τῇ βαθμιαίᾳ καταπτώσει.

Ἄς εἶνε εὐλογημένη λοιπὸν ἡ μιμῆσις καὶ ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ ἀρμονικὴ σύζευξις ἐπινοήσεως καὶ μιμῆσεως δὲν θ' ἀφήσῃ ποτὲ τὴν ἀνθρωπότητα ν' ἀποκοιμηθῇ ἐπὶ τῶν δαφνῶν της, ἀλλ' ἰσχυρὰ, δημιουργικὴ θὰ φέρῃ αὐτὴν πρὸς τὰ ἄνω, ὑφισταμένην τὴν ἰλιγγιώδη ἔλξιν τοῦ ὕψους, τὴν νοσταλγίαν τοῦ θείου, ἣτις εἶνε ἡ σφραγὶς τοῦ μεγαλείου της, καὶ ὡσεὶ ἡ ὑπερτάτη καὶ πλήρης τρυφερότης ἐπίκλησις τοῦ γενεσιουργοῦ Ἐρωτος, ὅστις μυθεῖς, κατὰ τὴν θαυμασίως συμβολικὴν τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας παράδοσιν, πρὸς τὸ Χάος, ἐγέννησε τὸν κόσμον.

Δ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΣ

Ἀθηναϊκὴ ἠχὴ

Ὁ θέλων νὰ ἐκτιμῆσῃ τὴν κατάστασιν τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀστυνομίας, δὲν εἴμπορεῖ νὰ σχηματίσῃ ἀκριβῆ περὶ αὐτῆς ιδέαν μόνον ἐκ τῆς πρωτεύουσας. Βεβαίως δὲν θὰ εὕρῃ καὶ ἐδῶ τ' ἀστυνομικὰ πράγματα βέβαια. Ὁ κλητὴρ ἐκεῖνος, φέρ' εἰπεῖν, μὲ τὸν ἀρεμάνιως ἀνεστραμμένον μύστακα, μὲ τοὺς ὑψωμένους ὄμους καὶ μὲ τὸν ἀμελῶς ἀκούμενον ἐρυθρὸν ἀμπέχονον, ὁ ὁποῖος ἴστανται ἐκεῖ παρὰ τὴν γωνίαν καὶ παρακολουθεῖ ἀγαλλόμενος τὴν πρὸς τὸν στραγαλοπόλῃν ἐριδὰ μικροῦ ἀγυιόπαιδος ἔχοντος κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ μέλλον, ἔχει καταδικασθῆ δις καὶ τρίς διὰ πράξεις ἐγκληματικῆς, τηρητῆς σήμερα τῆς τάξεως αὐτός, τοῦ ὁποίου ἔργον ἄλλοτε ἦτο νὰ τὴν διαταράσῃ. Ἄλλος παρακάτω, παχὺς καὶ κατακόκκινος, πίνει καὶ παίζει καὶ φλυαρεῖ εἰς ἐν καπηλείον μὲ μερικά ὑποκειμένα, τῶν ὁποίων ἡ μόνη κατάλληλος διαμονὴ θὰ ἦτο τὸ κρατητήριον, χωρὶς ἴσως νὰ λείπῃ ἐκ τῆς συντροφίας των καὶ ὁ συγκαταβατικὸς κλητὴρ. Παρὰ τὸ καπηλείον δύο κουσαδάκια ἔρχονται εἰς χεῖρας ἢ λογομαχία των ἦτο μακρὰ καὶ ἡ πάλῃ μακροτέρω τρέχουν οἱ ἄνθρωποι τοὺς χωρίζουν καὶ μόλις κατορθῶνουν νὰ φυλαχθοῦν ἀπρακτοὶ αἱ ἐξαστράψασαι κάμικ' οἱ ἐχθροὶ ἀπέργονται κατ' ἀντιθέτους διευθύνσεις καὶ οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰ ἔργα των καὶ εἰς τὴν ἡσυχίαν των μόνον κλητὴρ δὲν ἐράνη κανεὶς εἰς τὴν σκηνήν, οὔτε καν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὀλίγα βήματα μακρὰν ἐπαίξε καὶ ἔπινε καὶ ἐφλυαρεῖ...

Ἀλλὰ καὶ ὁ προϊστάμενός του, ὁ κύριος ὑπα-
στυνός του τμήματος, μήπως δὲν εἶνε καθ' ὅλα
ἀντάξιός τοιούτου ὑπαλλήλου; Φίλος τοῦ κόμμα-
τος πιστὸς καὶ προστατευόμενος βουλευτῶν ἰσχυρό-
των, δὲν φοβεῖται ἐξέλεγχθαι, δὲν ἔχει ἀνώτερον
διὰ τοῦτο ὀλίγον προσέχει καὶ αὐτὸς τοὺς κατωτέ-
ρους του, ὡς νὰ συνεστέλλετο ὁ ἄνθρωπος νὰ παι-
τήσῃ ζῆλον καὶ χρηστότητα, ἀρ' οὐ δὲν ἐκρύπτετο
ἡ ἰδική του βραθυμία καὶ ἐλαστικότητα. Καὶ ὅμως
δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ἠξέυρει τὰ κα-
θήκοντά του. Ἴδου ὅτι πρὸς τοὺς ἐχθρούς τοῦ κόμ-
ματος καὶ πρὸς τοὺς ἀδικήτορας, τοὺς ὑποπίπτου-
τας εἰς πράξεις ὑπακομίας εἰς τὴν δικαιοσύνην
του, φέρεται αὐστηρῶς καὶ βαναύσως, ἐν χρήσει
ἔχων ὅλα ἐκεῖνα τὰ βασανιστήρια, τὰ μὴ διατα-
σάμενα ὑπὸ τοῦ νόμου, — καθ' ὃν χρόνον διὰ τοὺς
καλοὺς φίλους εἶνε κωφὸς καὶ τυφλός, ὑποβάλλων
τὰς ἀνομίας των καὶ προστατεύων αὐτούς, ὁσάκις
κατὰ τύχην συλληφθῶσιν ὑπὸ ὀργάνων ἀδῶν ἀκόμη
τῆς ὑπερησίας... Ἐκτὸς τῶν σπανίων περιστάσεων,
καθ' ἃς χάριν ὀλίγου χρόματος εἰμπορεῖ νὰ φανῇ
ἐνδοτικὸς καὶ εἰς ἐχθρούς τοῦ κόμματος, — διὰ τὸ
ὅσον εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ κανὲν παράπονον ὅτι παρεκ-
κλίνει, — πολὺ ὀλίγα πράγματα ἀπαιτεῖ παρ' αὐτοῦ
ἡ ὑπερησία καὶ ἡ κοινωνία, ἡ ὁποία ἔχει συνειθίσει
νὰ τὸν ἀνέχεται. Μήπως διὰ τοῦτο δὲν διωρίσθη;
Μήπως τοιοῦτον δὲν εἶνε τὸ σύστημα; Μήπως καὶ
αὐτὸς ὁ Διευθυντὴς δὲν ὑπακούει εἰς τὰ ὄχι πάν-
τοτε φιλόνομα μπιλιετάρια τῶν κ. βουλευτῶν καὶ
δὲν κλείει δοθείσης περιστάσεως τὰ μάτια;

*

Μολονότι τοιαύτη εἶνε ἐν ταχυφωτογραφίᾳ ἡ
εἰκὼν τῆς διοικητικῆς Ἀστυνομίας, πρέπει νὰ νῦ-
τιληφθῇ τις καὶ τῆς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καταστά-
σεως, διὰ νὰ κρίνῃ. Εἶνε ἀδύνατον ἀληθῶς νὰ φαν-
τασθῇ μακρόθεν τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὴ ἡ λεγομένη
δημοτικὴ Ἀστυνομία. Ἐδῶ ὑπάρχει τέλος
πάντων καὶ κάποια συναίσθησις, κάποια τάσις ἀμυ-
δρᾶ, σώζουσα τὴν ἐπίφραση καὶ ὑπὸ χρώματα εὐα-
ρεστότερα συγκαλύπτουσα πρὸ τῶν ξένων τῆν σα-
πρίαν. Ἀλλ' ἐκεῖ ἔχει ἀπορριφθῆ οἰονδήποτε προ-
σωπεῖον, ἔχει ἀποβλήθῃ πᾶσα αἰδημοσύνη καὶ τὰ
αἴσχη διαπράττονται ἀναφανδόν. Ὁ ἐπαρχιώτης
Δήμαρχος ἀνταμεῖδαι τὸν πρῶτον παλληκαρῶν τοῦ
κόμματός του διορίζων αὐτὸν συνήθως Ἀστυνόμον.
Ὁ ἀξιώτιμος αὐτὸς κύριος ἐκλέγει ὅπως θέλει τοὺς
συντρόφους του, τοὺς ὁποίους μ' ἐν πλίσιον συμπλη-
ροῦν ἐνδυμασίαν παρδαλὴν καὶ μ' ἓνα βούρδουλαν
βαπτίζει κλητῆρας, καὶ στήνει τὸ ὀλημέριόν του εἰς
τὴν Ἀστυνομίαν. Τὸ ἔργον του ἀπὸ τοῦδε εἶνε ἀπο-
κλειστικῶς ἡ καταδίωξις τῶν ἐχθρῶν τοῦ κ. Δημάρ-
χου καὶ ἡ κατὰ πάσης τύχην ἀπαιτήσεως τοῦ νόμου
ὑπεράσπισις τῶν φίλων του. Ἐκτὸς αὐτοῦ τίποτε
ἄλλο δὲν ἠξέυρει, ἀλλὰ καὶ κανεὶς αὐτὸ δὲν το ἠξέυ-
ρει καλλίτερα. Διὰ νὰ τὸν θωμάσσετε, πρέπει νὰ τον
ἰδῆτε ὅταν πρωτοαναλαμβάνῃ τὴν Ἐξουσίαν ἢ ὅταν
πλησιαζοῦν πάλιν ἐκλογαί. Πῶς πιέζει, πῶς συλ-
λαμβάνει, πῶς δημεύει, πῶς δένει, πῶς κλείει, πῶς
δέρει, πῶς βασανίζει! Σχεδὸν πάντοτε ὁ ὑπενωμο-
τάρχης μετὸ μικρὸν του ἀπόσπασμα διατελεῖ ὑπὸ τὰς
ἀμέσους του ὀδηγίας, κλητῆρες δὲ καὶ χωροφύλακες

περιέρχονται τὴν πόλιν ἢ τὴν πολίχνην, ὡς ἄγριοι
καὶ βῆνδαλοι κατακτηταί, διασπείροντες τὸν τρόμον,
τὴν φρίκην, τὴν καταστροφήν. Ἡ περιουσία αὐτῆ
δομαζέται δημοσίᾳ τάξει καὶ ἀσφάλεια τῆς ζωῆς καὶ
τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν. Ἀλλὰ δὲν ἠκούσθη
βεβαίως τολημηρότερος αὐτοῦ εὐφημισμός· αἱ δ' ἐφη-
μερίδες τῆς πρωτεύουσας, πολλάκις καὶ συμπολι-
τευόμεναι, βρίζουσι καθ' ἑκάστην ἐκ τῶν τραγικῶν
τηλεγραφημάτων τῶν ἀδικουμένων ἐπαρχιωτῶν. Καὶ
φαντάζεται κανεὶς πλέον μὲ πόσῃ ἀγωνίαν περιμέ-
νουν αὐτοὶ νὰ πέσῃ ἡ Κυβέρνησις καὶ νὰ παυθῇ ὁ
Δήμαρχος, — εὐκολώτερον νὰ το κατορθώσουν! —
διὰ νὰ λυτρωθῶν πρῶτον καὶ ὕστερον νὰ ἐκδικηθῶν,
διορίζοντες αὐτοῖς ἰδικῶν τῶν Ἀστυνόμων νὰ κἀμῃ τὰ
ἴδια καὶ χειρότερα εἰς τοὺς ἀντιθέτους... τὰ πρῶην
θύματα νὰ γίνουσι τὸρα δῆμοι καὶ οὕτω καθεξῆς.

Πόσον ἐπέτυχεν ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ συστήματος τῶν
δημοτικῶν Ἀστυνομιῶν, ἀντὶ πάσης ἄλλης περιγρα-
φῆς εἶνε ἱκανὴ νὰ μας εἴπῃ ἡ σύντομος στατιστικὴ, τὴν
ὁποίαν ὑπέμνησεν ἐν τῇ Βουλῇ εἰς τῶν βουλευτῶν,
συζητουμένου τοῦ νομοσχεδίου περὶ τῆς Στρατιω-
τικῆς Ἀστυνομίας: « Ἡ δημοσία ἀσφάλεια ἐν τῷ
Κράτει μας — εἶπεν ὁ ῥήτωρ — περιέστη εἰς ση-
μεῖον ἐξύψατον, ἀρ' οὐ ὑπάρχουσι σήμερον 6,949
ὑπόδικοι, ἐκτὸς δὲ τούτων 11,940 φυγόπονοι καὶ
φυγόδικοι, καὶ ταῦτα ἐπὶ κατοίκων ὀλίγων ἀνωτέρων
τῶν ἑκατομμυρίων. » Βεβαίως εἰς χώραν, ὅπου τὰ
δύο τρίτα τῶν πολυαριθμῶν ἐγγληματιῶν εὐρίσκον-
ται ἐκτὸς τοῦ νόμου, ὡς ἀποδεικνύει ἡ στατιστικὴ,
δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ποδοιχθῇ διὰ συλλογισμῶν, ὅτι ἡ
κατάστασις χρῆζει ἀμέσου καὶ βίβλικης θεραπείας.

*

Καὶ ὡς μέσον τοιαύτης ἐψηφίσθη προηθὲς ὁ νό-
μος περὶ Στρατιωτικῆς Ἀστυνομίας. Εἶμεθα ἀνε-
πιφυλάκτως μὲ τὴν γνώμην τοῦ βουλευτοῦ, τοῦ εἰ-
πόντος ὅτι καὶ ἐκτὸν ἂν εἶχε ψῆφους θὰ τοὺς εἶδεν
ὅλους ὑπὲρ τοῦ νομοσχεδίου. Λέγουσιν ὅτι δὲν εἶνε
φρόνιμον νὰ καταργηθῇ ὡς κακὸν ἐν σύστημα, τὸ
ὅσον δὲν ἐφημερήσθη ὡς ἔπρεπεν, εἰς νόμος ὁ ὁποῖος
δὲν ἐλειτοῦργησεν. Ἀλλ' εἶνε ἀναγκαῖον πάλιν ἐνστε-
καθίσταται πᾶν ὅ, τι διὰ μακρὰς κηχῆς χρήσεως ἐστρε-
βλώθη καὶ κατέστη τοιοῦτον, ὥστε νὰ ποδοιχθῇ προβλη-
ματικὴ πλέον ἡ χρησιμότης του. Εἰς τὴν κατηγο-
ρίαν δὲ ταύτην ὑπάγονται αἱ δημοτικαὶ Ἀστυνο-
μίαι, τὰς ὁποίας καθ' ὅλον τὸ Κράτος ἀντικαθιστῶ-
σιν αἱ Στρατιωτικαί. Ἡ τελειότης δὲν θὰ ἐπέλθῃ
ἀμέσως, τὸ ἠξέυρομεν· ἀλλ' ἡ βελτίωσις εἶνε ἀναμ-
φισηθῆτος, ὥστε μόνον οἱ ἐκούσιοι τυφλοὶ — ὅπως
πάντοτε εἰς τὸν τόπον μας εἶνε οἱ ἀντιπολιτευόμενοι
— νὰ τὴν ἀρνούνται. Οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ὁποῖοι θὰ
προϊστάνται τὸρα τῶν Ἀστυνομιῶν, ἂν ὄχι τι ἄλλο,
τούλάχιστον δὲν θὰ εἶνε οἱ σημερινοὶ ἀπελευθεροὶ
κακούργοι οἱ τρόφιμοι τῶν κομματάρχων. Εἰμπορεῖ
νὰ μὴν εἶνε ἀκόμη Κάτωνες καὶ Ἀριστεῖδαί, ἀλλὰ
πάντως θὰ ἔχωσι κάποια συνάσθησιν τοῦ καθήκον-
τος καὶ ἀξιοπρέπειαν· ἄνθρωποι ἀνήκοντες εἰς τὸν
στρατὸν καὶ συνειθισμένοι εἰς ἀνωτέραν πειθαρχίαν
καὶ εὐθύτητα. Ἀλλὰ καὶ διεσθαρμένους ἂν ὑπο-
θέσωμεν τοὺς μέλλοντας νὰ διορισθῶσι καὶ ἔχοντας
ὄλην τὴν διάθεσιν νὰ ὑπηρετήσωσι καὶ αὐτοὶ πατριάν,
δὲν θὰ ἠμπορέσωμεν ἐξ ἄλλου νὰ ῥηθῶμεν ὅτι καὶ

ὡς ἀστυνομικοὶ ὑποκείμενοι εἰς ἱεραρχίαν καὶ ἔχον-
τες ἀνωτέρους, δὲν θὰ διαπράξωσιν οἱ ἀξιωματικοὶ
ἀναφανδόν καὶ ἀπροκαλύπτως τὰς παρανομίας καὶ
τὰς βαναυσότητας, κατ' ἀνάγκην διασώζοντες τὸ
ἔγος τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ σε κἀμῃ νὰ
πιστεύῃς ἐνίοτε ὅτι ζῆς εἰς χώραν κακοδιοικου-
μένην ἴσως καὶ ἀτυχή, ἀλλὰ μὴ ἀποβαλοῦσαν
τούλάχιστον καὶ τὴν τελευταίαν ἐλπίδα. Ἐπειτα ἐν
ᾧ ὁ ἰδιώτης ὀλίγον ἔχει νὰ χάσῃ ἐκτρεπόμενος καὶ
παρανομῶν, ὁ στρατιωτικὸς ἐκ τοῦ ἐλαχίστου πα-
ραπτώματος κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὸ μέλλον του —
ρόδος ὁ ὁποῖος θὰ τὸν κρατῇ καὶ ἄκοντα ἐντὸς τῶν
ἑρίων ποῖας τινος εὐπρεπείας. Μεταξὺ δὲ ὅλου τοῦ
κατωτέρου προσωπικοῦ θὰ ἐπικρατῇ ἄλλη πειθαρχία
καὶ θὰ ὑφίσταται ἄλλος σύνδεσμος. Ἡ Ἀστυ-
νομία τὸρα θάποτελῃ ἐν σῶμα ὑγιές, καλῶς ὀργα-
νισμένον, ἀναγνωρίζον κεφαλὴν καὶ ὑπακούον εἰς
τὰς προσταγὰς τῆς. Τὸ σῶμα τοῦτο θὰ ἔχῃ ἀληθῶς
τὸν πολίτου· εἶνε δὲ βέβαιον ὅτι ἂν ὅλοι οἱ κακούρ-
γοι καὶ οἱ παραξῆλαι δὲν θὰ εὐρίσκωσιν ὁμοίως ἀμεί-
λικτον καταδίωξιν, δὲν θὰ ὑποφέρωσι τούλάχιστον
ἕνεκα λόγων φατριαστικῶν, οἱ ἄθῳοι καὶ οἱ φιλή-
σχοι.

Εἶμεθα, βλέπετε, ἀρκετὰ μετριωπαθεῖς. Δὲν
ἔχομεν τὴν ἰδέαν, ὅτι μὲ τὴν Στρατιωτικὴν Ἀστυ-
νομίαν θὰ ἔλθῃ ὁ Χρυσὸς Αἰὼν τῆς Ἑλλάδος.
Ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν θέλομεν καὶ νάκούσωμεν ὅτι
δι' αὐτῆς δὲν θὰ ἐπέλθῃ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη βελτίωσις,
ὡς ἰσχυρίσθησάν τινες, ἀλλ' ἀπεναντίας βλάβη
πολλή, διὰ τῆς παραλύσεως τοῦ στρατοῦ — πῶς
καὶ πόθεν δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ ἐνοήσωμεν — καὶ
τῆς καταπίσεως καὶ δεσμεύσεως τῶν συνταγματι-
κῶν ἐλευθεριῶν τοῦ πολίτου ὑπὸ στρατιωτικῶν κα-
τακτητῶν!

*

Περισσότερον τῶν ἐπαρχιῶν μέλλει νὰ μετα-
εληθῇ ἡ ὄψις τῆς πρωτεύουσας, ὡς ἐδυηθήμεν
ἤδη νὰ κρίνωμεν ἀπὸ τῆς διευθύνσεως τοῦ κ.
Μπαϊρακτάρη καὶ ἐντεῦθεν. Τὸ πρῶτον ὑποπί-
πτει εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἐκ τῆς Ἀνατολῆς περιη-
γούμενου τὴν Εὐρώπην εἶνε ὁ ἀπαράμιλλος ὀργα-
νισμὸς καὶ ἡ λειτουργία τῶν Ἀστυνομιῶν. Ἀπὸ
τῆς Ἰταλίας, μὲ τὴν ὀλίγον πομπώδη στολὴν τῶν
κλητῆρων, μέχρι τῆς Αὐστρίας, περὶ τῶν σοβαρῶν
καὶ ἀκάμπτων ἀστυνομικῶν τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι
ἐξαλλοῦν ἀπὸ τοὺς τοίχους — τόσον πολλοὶ καὶ
ταχεῖς τρέχουν ἅμα ὡς συμβῆ τίποτε καὶ εἰς μέρη,
ὅπου δὲν θὰ ἐμάντευε τὴν ὑπαρξὴν κλητῆρος, —
παντοῦ τὸ στρατιωτικὸν σῶμα τὸ ἐντεταλμένον τὴν
τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν, παρέχει ἀμέσως τὴν φυ-
σιγνωμίαν τῆς πολιτισμένης, τῆς εὐγενεῖς, τῆς
κανονικῆς ζωῆς, τῆν ὁποίαν ζῆ ἡ εὐδαίμων πόλις.
Τοῦς βλέπειτε χαρτεταγμένους εἰς τὰς ἐδοὺς κατὰ
διαστήματα, χωρὶς οὐδέποτε σχεδὸν νὰ ἐγκαταλεί-
ψωσι τὴν θέσιν των. Εὐγενεῖς καὶ πρόθυμοι πρὸς
πᾶσαν πληροφορίαν, δὲν ἀνταλλάσσωσιν ὅμως
μετὰ τῶν πολιτῶν ἄλλας λέξεις ἐκτὸς τῶν ἀπολύ-
τως διὰ τὴν πληροφορίαν ἀναγκαίων. Εἶνε ἐγγράμ-
ματοι ὅλοι καὶ διαγωγῆς ἀμέμπτου. Ἐννοεῖται δὲ
ὅτι δὲν τοὺς βλέπειτε ποτὲ οὔτε νὰ πίνουν μὲ τοὺς

κουμπάρους εἰς τὰ καπηλεῖα, οὔτε νὰ παίζουσι μὲ
τοὺς λοταρτζήδες εἰς τὸν δρόμον, οὔτε νὰ δίδουσι
τόκα τὸ χεῖρ εἰς τὰ κοινωνικὰ περιτρίμματα, τὰ
ὅποια πρὶν γίνουσι κλητῆρες οἱ ἰδιοὶ μας ἐγνώρισαν
ἴσως εἰς τὰς φυλακάς. . .

Τόσα δὲν περιμένομεν ἀμέσως διὰ τὴν Ἑλλάδα
ἀπὸ οἰονδήποτε νομοσχεδίου. Ὁ ἐθνικὸς χαρακτῆρ
καὶ αἱ κοινωνιολογικαὶ συνήθειαι δὲν ἐπιτρέπουσι
οὐδαμῶς τοιαύτας ὡσεὶ διὰ μαγείας μεταβολάς.
Τὴν πειθαρχίαν τοῦ Ῥώσου στρατιώτου, φέρ' εἴ-
πειν, δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ μιμηθῇ ὁ Ἰταλός, οὔτε
ποτὲ ὁ Ἕλληνας νὰ ὁμοιάσῃ τὸν Ἀγγλον πόλιτισ-
μαν. Ἀλλ' ὅτι ἡ Ἀστυνομία μας, ὅπως ἐλειτοῦρ-
γεῖ ἕως τὸρα, ἦτο κατωτέρα πάσης ἐπεικειᾶς καὶ
ἀνοχῆς καὶ ὅτι ἐδύνατο καὶ ἔπρεπε νὰ βελτιωθῇ κᾶ-
πως, τοῦτο μοὶ φαίνεται ἀναμφισβήτητον. Ἐλπίζω
δὲ ὅτι τὸ νέον σύστημα, κατ' ἐκεῖνα τὰ πρότυπα,
θὰ συντείη πολὺ εἰς τὴν προσδοκωμένην βελτίωσιν.

ΑΝΤΙΑΛΛΟΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ¹

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

"Θρα καλὴ ἡ μία, καλῶς ἦλθεν ἡ ἄλλη.

Ἄς φαντασθῶμεν νέον, ὄχι ἐξόχως ἰσχυρὸν
τὴν θέλησιν, ζητοῦντα νὰ δαμάσῃ κλίση ὀρμη-
τικὴν, τὴν ὁποίαν ὁ νοῦς του καταδικάζει. Ἄς
τὸν φαντασθῶμεν καθήμενον ἐντὸς εὐρυχωροῦ δω-
ματίου φωτιζομένου ἀπὸ τὰς λαμπράς ἀκτῖνας
χειμερινοῦ ἡλίου, τοῦ ἡλίου τῶν Ἀθηνῶν κατὰ
Δεκέμβριον, βλέποντα ἐκ τοῦ παραθύρου τὰ φύλ-
λα τῶν ἀειθαλῶν δένδρων στίλβοντα ὑπὸ τὸ λαμ-
πρὸν φῶς τῆς ἡμέρας καὶ συναισθανόμενον ὅτι
ἔξω τὰ πάντα εἶναι χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις, ἐνῶ
ἐντὸς του βασιλεύει κατῆφεια καὶ θλίψις. Πῶς
εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ὑποπέσῃ ὁ τοιοῦτος νέος εἰς
τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ ἐγερθῇ, ν' ἀποσιεῖ τὴν
ἀγλὴν τῶν πενήθμων του σκέψων, καὶ νὰ θελήσῃ
νὰ ἐξέλθῃ ἐφιππος, — ἂν μάλιστα ἔχει καὶ θεῖον,
εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς σταύλους ὑπάρχουν ἵπποι
ἐξάϊρετοι;

Οὕτω λοιπὸν ὁ Ροδόλφος ἠτοιμάσθη, ἐφόρει
τὸ πράσινόν του ἐνδυμα, ἀγορασθὲν εἰς Βιέννην
καὶ ἀρμοδιώτερον δι' ἵππασίαν ἀνὰ τὰ δάση τοῦ
Ροχόλδεν-Κίρχεν ἢ τὰς ὁδοὺς πρωτεύουσας εὐ-
ρωπαϊκῆς, ἔβαλεν ὑποδήματα ὑψηλὰ καὶ χειρόκτια
δερμάτινα ἐνθυμίζοντα καὶ αὐτὰ ἐσοχικῆς ἐκδρο-
μᾶς, — καὶ μόνος ἐλείπειν ὁ πτερωτὸς πῖλος δα-
σοφύλακος πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀγροτικῆς πε-
ριβολῆς του. Οἱ βέλγοντες αὐτὸν οὕτω καλπάζον-
τα εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων, τὸν ἐξελάμβανον
ὡς νέον τινὰ μιλόρδον, διότι πανταχοῦ πᾶν τὸ
ἀσύνηθες ἢ ἰδιόρρυθμον ὡς πρὸς τὴν ἐνδυμασίαν

ἀποδίδεται πάντοτε εἰς μόνην τὴν Ἀγγλικὴν φυλὴν. Τὸν ἀνεγνώρισαν καὶ τινες ἐκ τῶν παρευρεθέντων εἰς τὴν συναναστροφήν τοῦ πρέσβειος, εἰς δ' ἐξ αὐτῶν ἔλεγε κατόπιν εἰς τὸν βικρῶνον Χοενφέλς, ὅτι εἶχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συναντήσῃ τὸν ὠραῖον ἀνεψιὸν τοῦ ἑριππον, ἐνδεδουμένον ἀπαράλλακτα καθὼς ὁ Gessler, — παρεκτός τοῦ πύλου.

Καὶ ἐκάλπαζεν ὁ Ροδόλφος, καταευχαριστήμενος μὲ τὸ πράσινον ἐνδύμα καὶ τὰ ὑψηλά του ὑποδήματα, διώκων ποῦ καὶ ποῦ διὰ τοῦ κομποῦ μαστιγίου μυίας ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἵππου του, καὶ ἀνέπνεεν ἡδονικῶς τὸν ἐλαφρὸν ἀέρα. Ἐὰν ἐτόλμα θὰ ἔβαλλε δυνατὰ ἢ θὰ ἐσφύριζεν.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ὠραῖα εἶναι ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἔως τῶρα κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους ἐξεπάγχιζα πάντοτε, ἐνῶ ἐδῶ ὁ ἥλιος λάμπει, τὰ πτηνὰ κελαδοῦν, ἢ θάλασσα πέρα ἐκεῖ μειδιᾷ μὲ τὸ γαλανώτερον τῆς μειδιάμα, καὶ ἡ γῆ στολιζέται μὲ χρώματα οὐράνια! Βουνὰ ὀλόγυρα, καὶ ἡ μακρὰ αὐτὴ ἀργυρᾶ πεδιάς εἰς τὸ μέσον! Ποῦ ἄρα γε πηγαίνει, ἀδιάφορον. Ἐμπρός!

Μετ' ὀλίγον εἶδε ζυθοπωλεῖον ἐντὸς κήπου καὶ ἐστάθη νὰ ἴδῃ, ἐὰν ὁ ζυθος τῶν Ἀθηνῶν εἶναι δροσιστικὸς ὡς καὶ ὁ ἀήρ. Ἄλλ' ὄχι. Ἄλλο πρᾶγμα ὁ ζυθος τῆς Βιέννης. Τὸ μέρος ὁμῶς ἦτο περιέργον. Μὴ συνείχετο πρὸς ἀναμνήσεις τῆς ἀρχαιότητος; Θὰ ἴδῃ τὸν Bädeler τοῦ ἅμα ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ζυθοπωλεῖου δὲν τοῦ ἤρσαν. Ἠδύνατο νὰ εἶναι καλλιτέρας ἢ στολὴ, ἢ συμπεριφορὰ καὶ ἢ ὑπηρεσία των. Ἐν τούτοις ἦτο πλέον ὦρα νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἐπλήρωσε τὸν ζυθὸν προσθέσας καὶ φιλοδώρημα, τὸν ὁποῖον θὰ ἔθεωρεῖτο ὡς γενναῖον, ἐὰν δὲν προήρχετο ἀπὸ μιλόρδον, — καθόσον ὑποτίθεται ὅτι οἱ μιλόρδοι οὐδέποτε ἐγγιζοῦν γάλκινα νομίσματα, — καὶ ἀναβὰς τὸν ἵππον του ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὰς Ἀθήνας.

Ἐβιάδιζε τῶρα βραδυτέρον. Ἡ ἀτμοσφαῖρα δὲν εἶχε τὴν προτέραν φαιδρότητα, οὔτε ἐξέφραζε τὸ πρόσωπόν του τὴν προτέραν εὐχαρίστησιν. Ἐσκέπτετο ἀρόστως τὰς συνεπείας τοῦ σκοπομένου ἡδὴ διαβήματός του, τὸ δὲ βάρος τῶν σκέψιν του ἐπέεζε καὶ τὴν ἵππον τοῦ βάδισμα καθὼς ἐπέεζε καὶ τὴν νεκρικήν του καρδίαν. Καὶ ὅμως τὸν ὠδήγει ἢ εἰμαρμένη, ὄχι ἢ θέλησίς του. Βεβιακῶς ὄχι! Πότε ὠδήγησε τὸν μὴ θέλοντα ἢ θέλησίς του, καὶ τί θὰ ἐγινόμεθα εἰς στιγμὰς ἀμυριβολιῶν καὶ δισταγμῶν, ἐὰν δὲν εἶχομεν ὡς διέξοδον τὸ καταφύγιον τοῦ ἀποπομπιαίου τούτου τράγου, — τῆς Εἰμαρμένης;

Τὸ Μουσεῖον, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου διήρχετο, παρεῖχεν ἀφορμὴν πρὸς ἀναβολὴν. Εὐρέθη ἐκεῖ νέος πτωχὸς πρὸς φύλαξιν τοῦ ἵππου καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ροδόλφος εἰς τὸ Μουσεῖον καὶ περιεργάσθη εὐ-

συνειδήτως τὰ περιεχόμενα. Εἶδε κατὰ σειρὰν μέγαν ἀριθμὸν ἀγγείων, ὁμοίων τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο, παίζων δὲ ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ τὴν ἀργυρᾶν λαβὴν τοῦ μαστιγίου του ἀνελογίζετο πῶς εὐρίσκονται ἄνθρωποι νοήμονες, τερπόμενοι εἰς τὰ πράγματα αὐτά, καὶ προτιμῶντες κόκκινα ραγισμένα ἀγγεῖα μὲ ἀκατάληπτους ἐπ' αὐτῶν εἰκόνας ἀπὸ τὴν ὠραιότητα ζωντανοῦ προσώπου, ἢ τὴν θέαν πευκοφύτων λόφων καὶ νεφῶν ἐλαφρῶν ἐπὶ τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ! Μετὰ τὰ ἀγγεῖα εἶδε νομίσματα, καὶ μετ' αὐτὰ εἶδε συντρίμματα ἀγαλμάτων καὶ ὅ, τι ἄλλο ἠθέλησαν οἱ φύλακες τοῦ Μουσεῖου νὰ ὑποδείξωσι.

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν εἶμαι φιλόμαχος, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἐνῶ ἀνέβαινε τὸν ἵππον του μὲ αἰσθητὰ ἀνακουφίσεως. Καί, ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὴν Σαξονικὴν πρεσβεῖαν, ἐπέταξε πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας.

Εἰς τὸ μειδιάμα τὸ συνοδεῦον τὴν ἐρώτησιν του, ἐὰν ἡ Κυρία δέχεται, ἢ Πολυξένη κατένευσε, καὶ ἐκτείνουσα τὸν δάκτυλον ὀπισθεν τοῦ ὤμου τῆς:

— Κάπου ἐπάνω εἶναι, εἶπεν.

Ὁ Ροδόλφος ἐνεθυμήθη τὸν Ἀγγυρόπουλον εἰπόντα: «κατὰ τὴν Νατσελγούβερ καὶ ἡ ὑπέρτριά της», καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ὀρθὴ ἢ παρατήρησις.

Ὅτε, μετὰ δειλὸν κτύπημα, ἤνοιξε τὴν θύραν, εὗρε τὴν Φωτεινὴν ἐξηπλωμένην ἐπὶ παλαιοῦ μαύρου καναπέ, καπνίζουσαν σιγάρον καὶ ἀναγινώσκουσαν γαλλικὸν μυθιστόρημα. Εἶχε μίαν γάττιν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς, ἄλλη δὲ ἐκάθητο ἄνω τῆς κεφαλῆς τῆς καὶ τρίτη εἶχε τοποθετηθῆ ἀναμῆσον τῶν ποδῶν τῆς, δύο σκύλοι δὲ ἑμισκοιμῶντο ἐπὶ τοῦ τάπητος πρὸ τῆς ἐστίας ἢ πτωχὴ διακόσμησις τοῦ δωματίου διέπρεπεν ἐπὶ ἀκαταστασίᾳ. Κλειδοκύμβαλον διατηροῦν ἔχνη ἀρχαίας εὐπρεπείας, τάπητος τρυπημένος εἰς διάφορα σημεῖα, τετράδιχα μουσικῆς ἐπὶ τῶν τραπέζων, ἐπὶ τῶν καθισμάτων. Ἐπὶ τοῦ τοίχου μεγάλη εἰκὼν τοῦ Liszt, ὑπ' αὐτὴν εἰκὼν τοῦ Rubinstein, ἄνωθεν δὲ ὁ Beethoven, καὶ ἐκατέρωθεν ὁ Chopin καὶ ἡ George Sand. Αἱ εἰκόνας αὐταὶ ἦσαν τὸ μόνον κόσμημα τοῦ γυμνοῦ λευκοῦ τοίχου, ἐπὶ δὲ τραπέζης εἰς μίαν γωνίαν ἐκείντο ὅσα κειμήλια περιεσύνταξεν ἡ καλλιτέχνης εἰς τὸ στάδιόν τῆς, τὰ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ Ἰδείου ἀποκτηθέντα μετὰλλια, καὶ ὅσα κοσμηματα συγκατετίθη εἰς στιγμὰς καλῆς διαθέσεως νὰ δεχθῆ ὡς ἐνδειξιν θαυμασμοῦ ἀπὸ μεγάλους δοῦκας καὶ δουκίσσας ἢ ἄλλα σημαντικὰ ὑποκείμενα.

Ἐστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Ροδόλφον χωρὶς νὰ ἐγερθῆ.

— Τί θέλεις; εἶπε.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη, καθήμενος πρὶν ἢ προσκληθῆ νὰ καθῆσθαι, καὶ παρατηρῶν αὐτὴν ψυχρῶς μὲ βλέμμα ἐταστικόν.

Δὲν ἦτο εὐμορφῆ, — ἀπ' ἐναντίας, — καὶ τὸν χυχαρίσται ἢ περὶ τούτου βεβαίως τῶν ὀφθαλμῶν του· διότι εἶχεν εἰσεῖτι τὴν ἀρέλειαν νὰ φρονῆ ὅτι τὸ πρόσωπον εἶναι πιστὸν κάτοπτρον τῆς ψυχῆς, ὅτι ἐπιφάνεια ὠραία δὲν δύναται νὰ κρύψῃ βδελυρὰ ἔγκατα. Παρεκτός δὲ τούτου, τὸ μὴ ἐλκυστικὸν τῆς μορφῆς τῆς διηκολοῦνε τὴν ἐπέλευσιν τῆς ἀποράσεώς του. Ἐπροσπάθει νὰ σκεφθῆ ὅτι, ὡς καὶ ἂν λυπηθῆ ἀποσπώμενος ἀπὸ τὴν μουσικόν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λυπηταί ὅτι δὲν θὰ βλεπῆ τὸ πρόσωπόν τῆς.

— Καλὰ τὰ πηγαίνεις, νέε μου, εἶπε γελῶσα ἢ Φωτεινὴ. Προσθεῖνεις τεραστῶς. Ἔως χθὲς ἀκόμη εἶχες τὴν δειλίαν νέας παρθένου, καὶ σήμερον σοῦ περισσεύει αὐθάδεια ἀρετῆ νὰ δανείσης ἔως καὶ εἰς τὸν Ἀγγυρόπουλον.

— Ὡ, εἶπεν ὁ Ροδόλφος συνοφρυούμενος καὶ ἀλλάσων ὕφος διὰ μιᾶς. Δὲν ἤλθα μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ φανῶ αὐθάδης.

— Λοιπὸν τί διάβουλον θέλεις; ἀνέκραξεν ἡ καλλιτέχνης, ἀνάπτουσα δευτέρον σιγάρον. Εἶναι τρόπος αὐτός νὰ παρουσιάζεσαι κανεῖς, νὰ καλοκάθεσαι πρὶν τοῦ εἰποῦν νὰ καθῆσθαι, καὶ ν' ἀποκρίνεται τίποτε ὅταν τὸν ἐρωτοῦν τί ζητεῖ;

— Ἄν ἔλθωμεν εἰς αὐτά, μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἐρωτήσω κ' ἐγώ, ἂν εἶναι τρόπος αὐτός νὰ δέχεται μία κυρία ἐπισκέψεις, ἐξαπλωμένη εἰς τὸν σοφᾶν τῆς, μὲ τρεῖς γάτας ἐπάνω τῆς, καὶ νὰ ἐρωτᾷ: Τί θέλεις;

— Καὶ τὸ ἐξάπλωμα καὶ τὸ ἐρώτημα πολὺ φυσικά. Ἄλλ' ἀφοῦ σὲ πειράζουν, ἰδοὺ σοῦ κάμνω τὴν χάριν νὰ τὰ τροπολογήσω καὶ τὰ δύο, εἶπεν εὐθύμως καὶ ἐγερθεῖσα ἐτοποθέτησε τὰς γάτας ἐπὶ τοῦ σοφᾶ καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ καθέκλας.

— Λοιπὸν, ἐπρόσθεσε, διατί ἤλθες;

— Διὰ νὰ σὰς ἴδω, ἀπεκρίθη μειδιῶν χωρὶς νὰ θέλῃ.

— Σοῦ εἶμαι πολὺ εὐγνώμων. Βλέπε με λοιπὸν, καὶ ἐντῶ μεταξύ τελειῶν τὸ κεφάλαιόν μου.

Μὲ γυναικα τοιοῦτου εἶδους πῶς εἶνε δυνατόν νὰ διατηρήσῃ τις ὕψος Βυρῶνειον, μὲ τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα καὶ τὸ μέτωπον σύνοφρον; Πῶς νὰ ὑποστῇ τοιαύτην ὑποδοχὴν νέος εἰκοσαετής, ἔχων ὅλην τῆς ἡλικίας του τὴν σοβαρὰν εἰλικρινείαν καὶ τὴν μελοδραματικότητα, ἐκ μέρους ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποῖαν ὀφείλεται ἢ κατάρρευσις τῶν ὀνειμένων του, ἢ σύγκρουσις τῶν αἰσθημάτων του, ἢ ταπεινώσις τῆς ἐκθάμβου ψυχῆς του; Καὶ ὅμως, πᾶσα νέα πληρῆ συνείναι πρὸς ἑαυτὸν τοῦ Ροδόλφου, πρὸς ἀποκάλυψιν τῆς ἀσυγγνώστου μωρίας του. Ἡ Φωτεινὴ εἰργάζετο ἀκουσίως πρὸς καλὸν του.

— Τί ἔχεις καὶ φαίνεσαι τόσο δυστυχῆς, Ἐρενστάιν, ἠρώτησε μετὰ μακρὰν σιωπῆν. Μήπως ἐπαίξεις;

— Ὅχι, κυρία. Δὲν ἤξευρα ὅτι φαίνομαι δυσ-

τυχῆς, ἀπεκρίθη ὁ Ροδόλφος, ἐρυθρῶν ἐλαφρῶς.

— Μάλιστα, φαίνεσαι. Ἄλλὰ περιττὸν νὰ ἐρωτῶ τὸ διατί. Τὸ πρόσωπόν σου δὲν κρύπτει τίποτε, καὶ μοῦ τὸ λέγει καθαρά, ὅτι ποτέ σου δὲν θὰ εἶσαι εὐτυχῆς καὶ σύ, — καθὼς οὔτε κ' ἐγώ.

— Πῶς τοῦτο;

— Διότι τὰ θέλεις ὅλα πολὺ ὑψηλά καὶ ἰδανικά, καὶ δὲν παίρνεις τὰ πράγματα καθὼς εἶναι. Ἄν θέλῃς νὰ μὴ κακοπεράσης τὴν ζωὴν, συνείθισε ὀλίγον τὴν λάσπην τῆς, — καὶ μὴ σηκόνῃς τὴν ἀριστοκρατικὴν σου μύτην, ἂν σοῦ μυρίσῃ καὶ ὀλίγη σκόνη.

— Ἄλλὰ σεις διατί δὲν εἴσθε εὐτυχῆς; Ὑποθέτω, ἐπρόσθεσεν ὁ Ροδόλφος εἰρωνικῶς, ὅτι οὔτε λάσπη οὔτε σκόνη εἶναι τὸ ἐμπόδιον.

— Οἱ ἰδικοί μου λόγοι εἶναι οἱ ἀντίθετοι. Ἐγώ εἶμαι πολὺ gamine. Ἄλλὰ καταπᾶξ εἰς τὸ ἴδιον. Εἶμεθα καὶ οἱ δύο τρελλοὶ, ἀλλὰ φθάνομεν ἀπὸ διαφορετικῶν δρόμων εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον. Ἡ ζωὴ μου τελειώνει καὶ εἶναι πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ τὴν ἀλλάξω, καὶ ἂν τὸ ἤθελον. Ἄλλ' ἡ ἰδική σου ἀρχίζει. Μὴ χάνεσαι εἰς περιττὰ λεπτολογήματα καὶ πείσου ὅτι ὑπάρχουν πράγματα πλέον ἀληθινὰ καὶ χρησιμώτερα παρὰ τὰ ζαχαρωτὰ.

— Σωστὰ ὅσα λέγετε καὶ φρόνιμα. Ἄλλὰ δὲν ἔχετε λόγια ἐπίσης σοφὰ καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν σας; Μολονότι οἱ ἰατροὶ εὐκολώτερα θεραπεύουν τὴν χολέραν τῶν ἄλλων, ἢ τὴν ἰδικὴν των δυσπεψίαν.

— Θὰ εἶχα πολλὰ νὰ εἰπῶ ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος; Ποῖος θὰ τ' ἀκούσῃ; Ὅχι ἐγώ, βέβαια! Ἐγώ εἶμαι ἀδιόρθωτη, τὸ βλέπεις. Δὲν εἶναι τόσοσ πολλὸς καιρὸς, εἶχα τὸν μουσικὸν κόσμον εἰς τὰ πόδια μου, μὲ μόνον δύο ὀνόματα ὑπεράνω μου. Ἰδοὺ πῶς εἶμεθα: — Καὶ ἔθεσε τὸν δάκτυλον διαδοχικῶς εἰς τρία σημεῖα ἐπὶ τοῦ βιβλίου, τὸ ὁποῖον ἐκράτει. — Ἐδῶ ὁ Liszt, ἐδῶ παρακάτω ὁ Rubinstein, καὶ ὀλίγον παρακάτω, ὄχι πολὺ, ἢ Νατσελγούβερ. Ἰδὲ τῶρα τὴν πραγματικότητα: Μία ἀσχημὴ γεροντοκόρη, χωρὶς περιουσίαν, χωρὶς φίλους, χωρὶς ὑγείαν, χωρὶς τίποτε, μὲ μόνην σύντροφον τῆς ἐρημίας μου γάτους καὶ σκύλους, — καὶ τοῦτο, ἐπρόσθεσε δεικνύουσα φιάλην κονιάκ.

— Δὲν εἶναι τοῦτο πολὺ κακὸς σύντροφος; ἠρώτησε μετὰ λύπης ὁ Ροδόλφος.

— Ὅχι καὶ τόσο κακός, ἂν σ' ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ κόψῃς κάποτε τὸν λαϊμόν σου εἰς στιγμὰς ἀπογνώσεως.

— Κυρία Φωτεινὴ, διατάξατέ με, διατάξατε ὅλους τοὺς ἀληθινούς φίλους σας, διότι εἶναι ἀδύνατον φύσις καθὼς ἡ ἰδική σας νὰ μὴ ἀπῆντησεν ἀληθῆ ἐντιμὸν φίλιον εἰς τὸν δρόμον τῆς, καὶ ὄχι μόνον φήμην καὶ χειροκρατήματα. . . . Ὅσον πληκτικῶς καὶ ἂν εἶμαι, θὰ μ' εὕρετε καλλίτερον σύμβουλον ἀπὸ αὐτὸν ἐδῶ τὸν σύντροφον!

Ο ΓΛΑΔΣΤΩΝ
Κατά νεωτάτην φωτογραφίαν

Ἐλησμένοι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Ροδόλφος τὰ κατ' αὐτὸν καὶ ἐσκέπτετο μόνον πῶς νὰ τὴν σώσῃ ἐκ τῆς ἐπικειμένης καταπτώσεως, τὴν ὁποίαν τόσον ζωηρῶς περιέγραψεν. Ἡ Φωτεινὴ τὸν ἠτένισεν ἀπορούσα. Οἱ κίτρινοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐλαμψαν ἡμερωθέντες, ἐλαμψαν ὠραῖοι καθὼς ἄλλοτε, καθὼς ἄλλοτε γοητευτικοί. Ἡ γέρθη καί, θέτουσα εἰς τοὺς ὤμους τοῦ νέου τὰς δύο ἰσχυρὰς ὠραίας χεῖράς τῆς, ἐφαίνετο βλέπουσα διὰ μέσου τῶν ὀφθαλμῶν του μέχρι τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς του.

— Καλέ μου νέε, εἶπε, πιστεύω ὅτι εἶσαι εὐλικρινής, ὅτι εἶσαι ὅσον φαίνεσαι καλός, — καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ὀλίγον. Σ' εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως. Ἄλλὰ εἶναι πολὺ ἀργὰ τώρα πλέον. Ἀπότου ἐγεννήθη ἓνας δαίμονας ἐφώλευσεν εἰς τὴν κεφαλήν μου, καὶ δὲν εἶναι τρόπος νὰ ἐβγῇ ἀπ' ἐκεῖ.

Ὁ Ροδόλφος ἠτοιμάζετο νὰ διαμαρτυρηθῇ, ὅτε ἐξαίφνης ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθε κυρία ἡλικιωμένη φέρουσα πένθημα ἐνδύματα καὶ μετ' αὐτὴν μία νέα. Ἡ Φωτεινὴ ἐστράφη ὀρμητικῶς πρὸς αὐτάς καὶ ἠρώτησε :

— Ποία εἰσθε, κυρία, καὶ τί θέλετε ἐδῶ ;

Ἡ ἐρωτηθεῖσα, ἡ ὁποία ἦτο παχyla καὶ ἐφαίνετο ἀναμμένη ἐκ τοῦ δρόμου, τὰ ἔχασε, παρεξέλιθη, ἐπροσπάθησε ματαιῶς νὰ περισυνάξῃ τὰς ιδέας τῆς, καὶ ἐτραύλισεν ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις περὶ τῆς μεγάλης τιμῆς, τὴν ὁποίαν ἡ δεσποινὴς Νατζελχούβερ εἶχε κάμει εἰς τὴν θυγατέρα τῆς Ἀνδρομάχην, συγκατανεύσασα νὰ τὴν διδάξῃ, — καὶ ὅτι εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ δώσῃ σήμερον τὸ πρῶτον μάθημα.

— Ὅλα αὐτὰ καλὰ. Ἀλλὰ δὲν μοῦ ἐξηγοῦν πῶς ἐξεφωτρώσατε ἐδῶ τόσον ἔξαφνα.

— Μὰς ἐστειλεν ἡ ὑπερήτρια σας, Κυρία μου.

— Πολυξένη ! ἐξεφώνησεν ἡ Φωτεινὴ, ἀνοίγουσα τὴν θύραν.

Ὁ Ροδόλφος, καταστενοχωρημένος διὰ τὴν ἐνώπιόν του σκηνὴν καὶ ζητῶν εὐκχείριαν νὰ ἀποσυρθῇ τὸ ταχύτερον, παρετήρησε τότε πρῶτον τὴν νέαν, ἡ ὁποία ἐστρεφε πότε πρὸς τὴν παρωργισμένην Φωτεινὴν καὶ πότε πρὸς αὐτὸν ὀφθαλμοὺς κυανοὺς ἐκφράζοντας, ὑπὸ τὰς μακρὰς μαύρας βλεφαρίδας των, ἀμηχανίαν καὶ φόβον. Τὸ εὐμορφον σιτόχρονον πρόσωπόν τῆς ἐστεφανοῦτο ὑπὸ κόμης μαύρης, σχεδὸν κυανῆς, καὶ σειρὰ μικρῶν βοστρύχων ἐκάλυπτε κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ μέτωπόν τῆς. Ἡ ἐκφρασίς τῆς δὲν εἶχε τι τὸ πολὺ ἐξυπνον, ἀλλ' οὔτε τὴν λεπτὴν ἐκείνην ἀρέλειαν τῆς ἀπειρίας, τὴν ἀβρὰν εὐγλωττίαν ἀορίστων διανοημάτων, τὴν συντελοῦσαν τόσον εἰς τὴν παρθενικὴν ὠριότητα τῶν βορειοτέρων φυλῶν. Ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τῆς παραζάλης καὶ τῆς ταπεινώσεως, ἡ Ἀνδρομάχη ἦτο θελητικωτάτη, ὁ δὲ Ροδόλφος, ἀρού ἅπαξ τὴν παρετήρησεν, ἠσθάνθη τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἴδῃ καὶ πάλιν — καὶ τὴν ἐβλεπεν εὐχαρίστως, μολονότι ἡ τόλμη του τὸν ἔκκαμε νὰ γείνη κατὰ κόκκινος.

— Πολυξένη, τί δαίμονα, πῶς μοῦ στέλνεις ἐδῶ κόσμον, ἐνῶ ξεύρεις ὅτι εἶμαι ἐνασχολημένη :

— Καὶ ποῦ νὰ ξεύρω ἐγὼ ἂν εἶσαι ἐνασχολημένη ἢ ὄχι ; ἴσως νὰ μὴν ἔχω ἄλλη δουλειά, παρὰ ν' ἀναβαίνω κάθε ποῦ ἔλθῃ κανένας νὰ σέ ρωτῶ τί νὰ πῶ ! Ἀκούς ἐκεῖ ! Δὲν μοῦ παραγγέλλεις καλλίτερα ἄλλο ἓνα ζευγάρι πόδια ;

Καὶ στρέψασα τὰ νῶτα ἀπεσύρθη ἡ Πολυξένη.

— Ἴδου πῶς με ἀποκρίνεται πάντοτε, εἶπεν ἡ Φωτεινὴ μειδιώσα. Μοῦ ἀρέσει ὁμως ! Μόνον εἰς τοὺς ὑπηρέτας εὐρίσκει κανεὶς πρωτοτυπίαν

XAMENH EYTYXIA

θάρος, ἀλλ' ἡ χάρις καὶ ἡ λεπτότης ἐνωρὶς δὲ τὴν διδάσκουσαν ὑποίαν ἐγκλείουσι καθ' ἡμῶν ἰσχύον τὰ δάκρυά της, τὰ ὅποια ὠνομάσαμεν ἀδάμαντας καὶ μαργαρίτας. Ἀπίστευτος κατήντησε διὰ τοῦτο παρὰ τῆς γυναικὸς ἡ δύναμις τοῦ κλαίειν κατὰ βούλησιν, ὡς γνωρίζομεν ὅλοι ἐκ πείρας, πολλάκις πικρᾶς· ἐξ ἑκάστου δὲ ἄλλων περιστατικῶν ὁ Λομπρόζος ἀναφέρει νεκρὰν τινα Παρισινήν, ἡ ὅποια ἐν διαστήματι ὀλίγων λεπτῶν ἐδύνατο νὰ μεταπέση ἐκ γέλωτος τρελοῦ εἰς θρήνον τόσῳ φυσικόν, ὥστε νὰ παθίενται ἐξ αὐτοῦ ἀληθῶς καὶ νὰ μεταδίδῃ τὸ παθος καὶ εἰς ἄλλους.

*

Ἄλλ' ἂν ἐκ τοῦ φυσικοῦ μεταβῶμεν τὴν εἰς τὸ ἠθικόν, θὰ ἴδωμεν ὅτι ἡ αἰσθητικότης τῆς γυναικὸς ἐξαιρέτως πάλιν νὰ εἶνε κατωτέρα. Πιστεύουσι γενικῶς ὅτι ἡ γυνὴ αἰσθάνεται τὰ τῆς ζωῆς καὶ ὑποφέρει περισσότερον τοῦ ἀνδρός, ψυχροῦ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἀναισθητοῦ, καὶ ζητοῦσι πάντοτε νὰ μας τὴν περιστώσιν ὡς ἡρωῖδα ἐκτάκτων ἀφοσιώσεων καὶ ἐγκρατεσιῶν. Πλὴν οἰοσθῆποτε ἡρωϊσμός, πρὸ πάντων δὲ ἡ κατὰ τοῦ φυσικοῦ ἢ ἠθικοῦ πόνου ἀντοχή, ἀπαιτεῖ μεγάλην δύναμιν θελήσεως· εἶνε δὲ γνωστόν, ὅτι ἡ σπανία καὶ ἀληθῶς ἀνδρική αὕτη ἀρετὴ δὲν ἀπαντᾷ συνήθως παρὰ τῷ ὀραίῳ φύλῳ, τὸ ὅποιον συγχρόνως καλεῖται καὶ ἀσθενές. Πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν διὰ τοῦτο ἀναγκαστικῶς ὡς ἐγκειμένην εἰς αὐτὸν τὸν ἀσθενέστερον, τὸν κατώτερον ὀργανισμόν τῆς γυναικὸς, τὴν μικροτέραν ἔντασιν τῶν συγκινήσεων τῆς καὶ τὴν μείζονα κατὰ συνέπειαν ὑπομονὴν αὐτῆς καὶ ἀντοχὴν εἰς τὰ δεινά. Ὑπὸ βιολογικὴν ἔποψιν δὲν χωρεῖ ἄλλη ἐξήγησις καὶ θὰ ἦτο πλάνη γελόια νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ θέλησις ἀπαμβλύνει τὰς αἰσθήσεις καὶ ἐλαττοῖναι τῶν συγκινήσεων τὴν ἔντασιν. Ἡ θέλησις τὸ πολὺ πολὺ μόνον τὴν ἐκδήλωσιν, τὴν ἐξωτερικεῖσιν θὰ ἐδύνατο νὰ συγκρατῆσιν, ἀλλὰ γνωρίζομεν ὅτι ἡ γυνὴ τὴν συγκρατεῖ πολὺ δυσκολώτερον τοῦ ἀνδρός, ἐξ οὗ καὶ ἐπιστεῖθη κατὰ πλάνην ὅτι εἶνε καὶ μᾶλλον αὐτοῦ εὐαίσθητος. Ἐκ τούτων ὅλων συμπεραίνει ὁ Λομπρόζος, ὅτι ἡ γυνὴ αἰσθάνεται ὀλιγώτερον ὅπως καὶ σκέπτεται ὀλιγώτερον τοῦ ἀνδρός, διὰ νὰ ἐπαληθεύσῃ ἀκόμη ἀπαξ τὸ περίφημον λόγιον τοῦ Ἀριστοτέλους μηδὲν ἐν τῷ νῶ ὁ μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει. « Ἄν καὶ αὕτη ἡ φυσικὴ ἀναισθησία τῆς γυναικὸς—ἐπιλέγει—εἶνε εὐτύχημα μέγα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἀφ' οὗ χωρεῖ εἰς αὐτὴν αἱ γυναικῆς τεκνοποιεῖσι τόσον εὐκόλως, μεθ' ὅλας τὰς ἀλγηθόνας τοῦ τοκετοῦ καὶ τὴν σχετικῶς μικροτέραν αὐτῶν συμμετοχὴν εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἡδονάς. Ὁ ἀνὴρ μὲ τὴν εὐαίσθησιν τοῦ δὲν θὰ ἦτο πρὸς τοσοῦτον ἱκανός».

Ἐλπίζω νὰ μὴ ἔχουν πολλὰς ἀντιρρήσεις αἱ θελατικαὶ μου ἀναγνώστριαι. Λόγιαι κενὴ ἢ δά-

κρυα πλαστὰ δὲν ἰσχύουν κατὰ τῶν συμπερασμάτων τῆς ἐπιστήμης. Ὑπῆρχε μία πλάνη εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἡ πλάνη αὕτη ἔπρεπε νὰ ἐκλείψῃ. Ἡ γυνὴ εἶνε ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις κατωτέρα τοῦ ἀνδρός, ἄρα καὶ ἀναισθητοτέρα. Ὅπως τὰ ἀρώματα, τοὺς ἡχοὺς καὶ τὰς οὐσίας, αἰσθάνεται πολὺ ὀλιγώτερον καὶ τὸ ἄλγος καὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὸ μῖσος, πᾶν συναίσθημα καὶ πᾶν αἶσθημα. Ὅχι βεβαίως ὅτι δὲν ὑπάρχουσιν ἐξαιρέσεις γυναικῶν ἐκτάκτως εὐαίσθητων, ὅπως καὶ ἀνδρῶν ἀναισθητοτάτων· ἀλλ' ἐν συνόλῳ τὸ φύλον τῆς, ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, δὲν ἡμπερεῖ νὰ ὑπομείνῃ σύγκρισιν πρὸς τὸ ἀνδρικόν. Νομίζω τὴν ὅτι τὸ πρακτικώτερον εἶνε νὰ μελετήσωσιν αἱ γυναικῆς τὴν θεωρίαν τοῦ Λομπρόζου καὶ, ἀφ' οὗ παραδεχθῶσιν τὴν λογικὴν τῆς, νὰ σπεύσωσιν νὰ ἐπωφεληθῶσιν ἐξ αὐτῆς ὅσον εἶνε δυνατόν, ἀποβάλλουσαι εἰκαιοθελῶς ἢ μᾶλλον προσπαθοῦσαι νὰ ποσθῶσιν, — διότι δυσκόλως ἐκρίζουνται αἱ μακρῶν ἐξαιρέσεις, — τὸ προσωπεῖον τῆς ὑποκρισίας, δι' οὗ κατώρθωσαν νὰ πείσωσιν ἐπὶ τοσοῦτον τὸν κόσμον, ὅτι εἶνε λεπταί, τρυφεραί, εὐπαθεῖς, — ἐν ᾧ τὰς ἰδιότητας ταύτας δὲν ἔχουν ἐπὶ τέλους οὔτε ἂν εἰς ἴσον πρὸς ἡμᾶς βαθμόν! Οὕτω μόνον ἴσως θὰ δυνήθωσι νὰ νικήσωσιν καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς συμπαθείας τῶν ἀνδρῶν — δι' ἄλλους ὀλίγους ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλους πολλοὺς. — τὸ ὅποιον ἐμαθον τὴν διὰ τῆς θεωρίας τοῦ Ἰταλοῦ φυσιολόγου.

ΓΡ. Ξ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἡ καθιδύρασις τῶν θαλασσιῶν κυμάτων.

Ἡ καθυστερητικὴ ἐνέργεια τοῦ ἐλαίου ἐπὶ τῶν θαλασσιῶν κυμάτων εἶνε πρὸ πολλοῦ ἤδη γνωστὴ καὶ πολλάκις ἐγένετο χρῆσις αὐτῆς πρὸς σωτηρίαν πλοίων ἐλθόντων εἰς κίνδυνον. Ὀλιγώτερον ὁμοίως γνωστὸν εἶνε ἴσως, πόσον μικρὰ εἶνε ἡ ἀπαιτουμένη ποσότης πρὸς καταπράυνσιν τῆς ἀνησύχου ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Τῆς μεγάλης ταχύτητος δι' ἧς τὸ ἔλαιον ἐξαιπλοῦται ἐπὶ τοῦ ὕδατος, καὶ τοῦ ἐλαχίστου πάχους τοῦ σχηματιζομένου στρώματος ἐπακολουθήσει εἶνε ἡ ἐξέδουσις ὀλίγων μόνον λίτρων ἐλαίου καθ' ὥραν. Καὶ ἡ ἐκλογὴ καταλληλοῦ συσκευῆς πρὸς ἔκχυσιν τοῦ ἐλαίου εἶνε σπουδαία ὡς πολὺ ἀρμόζοντες ἀπεδείχθησαν σάνκκι ἀραιὰ ὕψη. Ἐκ τῆς διὰ τοῦ ἀέρος διασκορπίσεως τῶν ἐξερχομένων σταγόνων ἐπιτυγχάνεται ταχέως λεπτότατον στρώμα ἐλαίου. Κατὰ τὴν ἐξάρτησιν τῶν σάνκκων τούτων ἐννοεῖται ὅτι πρέπει νὰ λάβῃ τις ὑφ' ὄψιν τὴν θέσιν τοῦ πλοίου καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀέρος. Μεταξὺ τῶν νεωτάτων περιστατικῶν, ἐν οἷς τὸ ἔλαιον ἔσωσε καὶ μικρὰ πλοία ἐκ βεβαίου κινδύνου ἐν μέσῳ θαλάσσης πολὺ τεταραγμένης, ἀναφέρομεν τὰ ἑξῆς. Κατὰ τινα πλοῦν ἐκ Χάρτης εἰς Νέαν Ἰόρκην ἐθραύσθη ὁ ἐλίτροχος τοῦ πλοίου «Italia» τῆς Ἀμερικανικῆς ἐταιρείας. Ἐν ταύτῃ καταστάσει συνήντησε καὶ ἐρρυμύλησε

τὴν «Italia» τὸ εἰς τὴν αὐτὴν ἐταιρείαν ἀνήκον «Gellert». Ὁ πρὸς βυμοῦλκην κίλος ἐμηκύνθη δι' ἀλύσεων ἀγκυρῶν τοσοῦτον, ὥστε ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τῶν δύο πλοίων ἦτο 300 μέτρων. Ὅτε ὁμοίως ἐξερχομένη ἰσχυρὸς βορειοδυτικὸς ἄνεμος, ὑπῆρχε φόβος ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἡ «Italia». Ὡς τελευταῖον σωτήριο μέσον προσρητήθη εἰς τὴν πρύμνην τοῦ «Gellert» δοχεῖον πλήρες ἐλαίου, τοῦ ὁποῦ ὁ βυθὸς εἶχεν ὀπήν. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ πλοίαρχου Kampf ἡ ἐνέργεια ὑπῆρξε καταπληκτικὴ: Τὰ ἐπισκῆπτοντα κύματα ἔπαυσαν, παρέμεινε δὲ μικρὰ μόνον φουσκοθαλασσὴ περὶ τῶν πλοίων. Ἡ «Italia» ἐσώθη καὶ ἐρρυμύληθη ὑπὸ τοῦ «Gellert» εἰς Νέαν Ἰόρκην εἰς διάστημα 750 θαλασσιῶν μιλίων.

Καὶ ἄλλο οὐχ ἦτον περίεργον παράδειγμα περιέχουσι αἱ εἰδήσεις τοῦ ὑδρογραφικοῦ γραφείου ἐν Οὐάσιγκτον. Κατὰ τὸν πλοῦν ἐκ Schields εἰς Βομβάην καὶ 800 θαλάσσια μίλια μακρὰν τοῦ Seychellen ἐξερχομένη ἐν τῷ πλοίῳ «Slivemore» πυρκαϊά, οἱ δὲ ἀνθρώποι ἔπρεπε νὰ καταφύγωσιν εἰς τὰς λέμβους, διὰ νὰ φθάσωσιν, εἰ δυνατόν, δι' αὐτῶν εἰς Seychellen. Κυκλών, ἐκραγεῖ τὴν τρίτην ἡμέραν, θὰ κατεπόντιζε βεβαίως τὰς λέμβους, αἵτινες ἐπληρώθησαν ἐπανειλημμένως ὕδατος, ἐὰν ὁ πλοίαρχος δὲν εἶχεν ἐφοδιάσει αὐτάς, προνοητικῶς μὲ ἔλαιον. Εἰς ἐκάστην λέμβον ἀνηρτήθη ὑπὲρ τὴν καμῆν καὶ μικρὸν περιπέδιον πληρωθὲν στυπτείου, ὅπερ ἐποτίσθη ἔλαιον. Μετ' ὀλίγον ἐσχηματίσθη περὶ ἐκάστην λέμβου λεῖον στρώμα ἐλαίου, ὅπερ ἡμῶν εἶνε μόνον μικρὰ φουσκοθαλασσὴ περὶ τὰς λέμβους, ἧτις ὁμοίως δὲν ἦτο ἐπικίνδυνος. Δὲν εἰσῆρχετο σχεδὸν πλέον ὕδωρ εἰς τὰς ὑπερπλήρεις ἀνθρώπων λέμβους καὶ οἱ ἐπιβάται ἠδύνατο μ' ὄλην τὴν περίε ἐπικρατοῦσαν τρικυμίαν νὰ κατακληθῶσιν.

Ἡ ἐκρηκτικότης τοῦ πετρελαίου.

Πειράματα γενόμενα διὰ μιγμάτων ἀτμοῦ πετρελαίου καὶ ἀέρος ἀπέδειξαν ὅτι ἡ παρουσία ὁ τοῖς ἑκατὸν ἀέρος δὲν δίδει ἐκρηκτικὰς ἰδιότητας εἰς τοὺς ἀτμούς τοῦ πετρελαίου· 6 1/2 τοῖς ἑκατὸν φέρουσι μικρὰν ἐκρηκτικὴν, εἰς 8 1/2 δὲ τοῖς ἑκατὸν ἡ ἐκφυροσκόπησις εἶνε ἤδη ζωηρά· ἡ ζωηροτάτη ὁμοίως ἐκφυροσκόπησις παράγεται τῇ παρουσίᾳ 11—12 τοῖς ἑκατὸν ἀέρος ἐν τοῖς ἀτμοῖς τοῦ πετρελαίου· ὅταν ὑπερβῶμεν τὸ ὄριον τοῦτο, ἐλαττοῦται πάλιν ἡ δύναμις τῆς ἐκρηκτικῆς, ἧτις τέλος τῇ παρουσίᾳ 20 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἀέρος καὶ ἄνω δὲν λαμβάνει χώραν τῇ πλησίον φλογός.

Τὸ ἐλάχιστον συμπέρασμα τῶν ἄνω πειραμάτων εἶνε βεβαίως διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐστίας» νὰ μὴ φουσῶσιν ἄνωθεν πρὸς σέβειν τῶν λύχνων (λαμπῶν) τοῦ πετρελαίου, διότι εἰσάγουσιν αἴφνης ἄρα εἰς τὸν ἄνω τοῦ πετρελαίου χώρον, σχεδὸν δὲ συγχρόνως ἐξέρχονται ἐκείθεν ἀντ' αὐτοῦ θερμοὶ ἀτμοὶ πετρελαίου μεμιγμένοι ἀέρι, οἵτινες δύνανται νὰ προκαλέσωσι σφοδρὰν ἐκρηκτικὴν μὲ ὅλα τὰ φοβερά

αὐτῆς ἐπακολουθήματα, ἔσα ἀναγινώσκουσαν συχνὰ εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Ὁμιγλοδιωκτικὸν μέσον.

Ἀμερικανὸς τις ἠλεκτρολόγος ἀνεκάλυψεν ἐσχάτως ὅτι ὁ ἠλεκτρισμὸς εἶνε λαμπρὸν μέσον κατὰ τῆς ὀμίχλης. Ὁ ἐν Πιττσβούργῳ μηχανικὸς J. Jackson ἐπεχείρησεν ἐν τῷ λιμένι τῆς Βοστώνης διαρκούσης πυκνοτάτης ὀμίχλης, πειράματα δι' ἰσχυροῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός, καὶ ἀναφέρει ὅτι ἀπλοῦν ἰσχυρὸν βεῦμα ἠλευθέρωσε περιοχὴν 70500 τετραγωνικῶν ποδῶν ἐκ πυκνῆς ὀμίχλης, μεταβληθείσης εἰς βροχὴν. Ἐκ τῶν εὐχαρίστων τούτων ἀποτελεσμάτων ἐξάγει ὁ κ. Jackson τὸ πόρισμα, ὅτι προσεγγῶς ἑκατὸν ἀτμόπλοιοι θὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὸ ὀμιγλοδιωκτικὸν μηχανήμα του. Ἡ ἰδέα δὲν εἶνε ἐντελῶς νέα, διότι πρὸ ὀλίγου ἤδη χρόνου ἐπρότεινε ὁ καθηγητῆς Oliver Lodge νὰ μετριάσωσιν ἢ καὶ νὰ καταστρέψωσιν ἐντελῶς δι' ἠλεκτρικῆς δόσου τὴν μεγαλύτεραν τοῦ Λονδίνου πληγὴν, τὴν ὀμίχλην.

Νέοι τεχνητοὶ ὀφθαλμοί.

Ἐν τῇ «Κεντρικῇ Ἐφημερίδι τῆς ὀπτικῆς καὶ μηχανικῆς» ὁ γνωστὸς ἐν Βρέσλαου ὀφθαλμολόγος Hermann Cohn ἐπιστᾷ τὴν προσοχὴν τοῦ κοινῶς εἰς νέον εἶδος τεχνητῶν ὀφθαλμῶν, οἵτινες συνίστανται ἀντὶ ἐξ ὑάλου ἐκ κυτταροειδοῦς (celluloid). Οἱ τεχνητοὶ οὗτοι ὀφθαλμοὶ ἐφευρεθέντες πρὸ τινῶν ἐτῶν ὑπὸ τοῦ ὀδοντοῦτροῦ Hamecher ἐν Plauen ἔχουσι τὸ ἀνυπολόγιστον προτέρημα, ὅτι δύνανται νὰ κοπῶσιν ἀρμόδιως δι' ἑκάστον ὀφθαλμὸν καὶ ὅτι εἶνε δύσθραυστοι καὶ οὐχὶ ἀκριβοί. Ὁ φθαλμιατροὶ καὶ ἀσθενεῖς, οἵτινες μέχρι τοῦδε μεταχειρίζοντο ὑάλινους ὀφθαλμούς, παραπονοῦνται διὰ τὸ εὐθραυστον τῶν ὀφθαλμῶν τούτων καθὼς καὶ διὰ τὴν δυσκολίαν, ὅπως εὖρη τις ἀκριβῶς ἀρμόζοντα ὑάλινον ὀφθαλμὸν. Συμφωνεῖ μὲν ὁ ὀφθαλμὸς ὡς πρὸς τὸ χρῶμα, εἶνε ὁμοίως συνήθως πολὺ μέγας ἢ πολὺ μικρὸς, ἡ συμφωνεῖ ὡς πρὸς τὸ μέγεθος, δὲν συμφωνεῖ ὁμοίως ὡς πρὸς τὸ χρῶμα. Τὸ νὰ καταστῶσιν ὑάλινοι ὀφθαλμοὶ μικρότεροι εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον, χωρὶς νὰ γίνωσι διὰ τῆς τριβῆς (τοῦ τροχιματός) τῆς ὑάλου τῶν ὀφθαλμῶν τούτων κρούσις, ὡστε νὰ βλάπτῃται τὸ κοίλωμα τοῦ ὀφθαλμοῦ. Εἰς παιδάς δύναται τις νὰ ἐφαρμόσῃ ὑάλινους ὀφθαλμούς μόνον μετὰ μεγίστης δυσκολίας ἢ φόβου, ἕνεκα τοῦ εὐθραύστου αὐτοῦ. Καὶ ἐργάζεται ἐν ἐργαστασίῳ κλπ. δὲν δύνανται νὰ φέρωσιν ἄνευ κινδύνου ὑάλινους ὀφθαλμούς. Πᾶσαι αὗται αἱ δυσχερεῖαι ἐξομαλίζονται διὰ τῆς ἐφευρέσεως τῶν ἐκ κυτταροειδοῦς ὀφθαλμῶν. Ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ἐν τοῖς ἐργαστασίῳ ἐργάτας εἶνε τὰ σχεδὸν ἀκατάθραυστα ταῦτα ἐκ κυτταροειδοῦς «μᾶτικα» πολὺ προτιμότερα τῶν ὑάλινων· ἡ τιμὴ τῶν δὲν εἶνε πολὺ μεγαλύτερα ἐκεῖνων, δύνανται δ' ἑκάστος διὰ τοῦ μηχανοκίνητου νὰ τὰ σμικρύνῃ κατὰ βούλησιν. Σημειωτέον ὅτι εἰς τοὺς λεγομένους ὀπτικῶς ἐμπόρους δὲν ἀρέσκει πολὺ ἡ ἐφεύρεσις αὕτη, διότι ἡ κατανώμισις τῶν τεχνητῶν ὀφθαλμῶν ἔσται νῦν πολὺ μικροτέρα ἢ ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν ὑάλινων.

P*

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΙΕΦΘΑΕ

Πατέρα μου, τὸ τᾶμα σου
Γλυκεῖα ζωὴ μου παίρνει
Ἐπὶ τὴν ἡσυχία τὴν ὑστερὴν
Ἀπόθνητα μὲ φέρνει.
Μὰ ἀφοῦ ὁ Θεὸς τὸ θέλησε
Ἐπὶ τὸν κάμπο κατεβαίνω
Τὸ θάνατο προσμένω,
Τὸ θάνατο ζητῶ.

Γιὰ μένα δὲν ἀκούστικαν
Νυφιάτικα τραγούδια
Τὴν κεφαλὴ δὲν ἔφραναν
Νυφιάτικα λουλούδια.
Μὰ ἀφοῦ εἶνε γιὰ τὸν τόπο μου
Ποῦ τώρα θὰ πεθάνω,
Νύφης στεφάνι βάνω
Ν' ἀνέβω στὸ βοιό.

Χαίρε βουνὸ περιφάνο
Κ' εἰς καθάρια βροῦσι!
Ποτὲ πιά τὸ τραγούδι μου
Δὲ θέλει ἀντιλαλήσει.
Ὁ ἥλιος ποῦ ἀπ' τὴ θάλασσα
Προβάλλει στὸν αἰθέρα,
Μοῦ λέει πῶς ἦθε ἡ μέρα
Ἡ μέρα τοῦ Θεοῦ.

Κ' ἐδεῖς, καλὲς συντροφισσες,
Ἄτιμητες παρθένες,
Ὅπου μὲ τριγυρίζετε
Χλωμές καὶ δακρυζόμενες,
Μὴν κλαίτε καὶ ταραζετε
Τὴν ἄφοβη καρδιά μου
Ποθοῦν τὰ σωθικά μου
Γαλῆνη τ' οὐρανοῦ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΝΟΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

... Τὸ ζήτημα εἶνε πολὺπλοκόν, ὡς Ἀττικὴ Νύξ, καὶ δυσκόλως εἰμπορεῖ τις νὰ ποφανεθῇ. Ὁ Ἑρβέρτος Σπένσερ, παραδείγματός χάριν, τοῦ ὁποῦ τοῦ κύριος δὲν εἶνε ἴσως κατώτερον τοῦ τῆς φίλης σας Μ', φρονεῖ ἀπεναντίας ὅτι ἡ μόνη διανοητικὴ ἐνέργεια, ἡ καθαρῶς καὶ κανονικῶς γυναικεῖα, εἶνε ἡ σχετιζομένη πρὸς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων· ἐκτὸς αὐτῆς, πᾶσαν ἄλλην γυναικεῖαν ἐνασχολήσιν. — καὶ αὐτὴν βέβαια τὴν καλλιέργειαν τῆς φιλολογίας ἢ τὴν σπουδὴν τῆς Ἱατρικῆς, — τὴν θεωρεῖ ἀπλύστατα ἀνωμαλίαν, ὀφειλομένην εἰς ὅλως τεχνικὰ διεγέρσεις. Ἡδὴ πρὸ ἐνὸς αἰῶνος ἔλεγε καὶ ὁ Διδερὼ, ὅτι ὁ κινδυνωδέστερος ἐχθρὸς ἐνὸς ἡγεμόνος εἶνε ἡ σύζυγός του, ὅταν γνωρίζῃ νὰ κάμνῃ καὶ ἄλλα πράγματα ἐκτὸς τέκνων.

... Εἶνε ἀρχετὰ ἀστειροὶ ὁ ἰσχυρισμός σας, κύριε Κόφονε, ὅτι ἐπειδὴ τάχα εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον μέτριοι αἱ ἡθοποιαὶ μὰς πρέπει νὰ παριστάνωσι καὶ ἔργα μέτρια! Θέλετε ἀρὰ γε νὰ μὰς εἴπητε, — διότι καὶ καλὰ καλὰ δὲν σας ἐννοήσαμεν, — ὅτι τὰ μεγάλα ἔργα, τὰ πρωτοειρημένα διὰ μεγάλους ἡθοποιούς, εἶνε βαρῆα καὶ ἀκατάλληλα διὰ τοὺς μικροὺς, ὡς ὁ Ἀμλέτος φερ' εἶ-

πεῖν διὰ τοὺς ἑλληνικοὺς θιάσους; Ἄλλὰ καὶ εἰς τοῦτο ὁ Ἀντίλαος θάνετασε τὴν γνώμην τοῦ Λέσσινγκ, ἡ ὁποία δὲν εἶνε ὅσον θὰ σας φαίνεται παράλογος, καθ' ἣν, ὅσοι μεγαλύτερον εἶνε τὸ ἔργον, τόσῳ περισσότερον ἀναδεικνύει καὶ τὸν μέτριον ἡθοποιόν. ἐν ᾧ ἀπεναντίας μόνον μέγας ἡθοποιὸς εἰμπορεῖ νὰ παίξῃ καλῶς μέτριον ἔργον.

... Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ λυπήσθε τὸν φίλον σας, Ἄγνωστε Φίλε, διὰ τοὺς ὑπερβολικοὺς καὶ ἀδικαιολογήτους φόβους τῶν ἐχθρῶν του. Αὐτοὶ, ἐν ᾧ τὸν κάμνουν νὰ γελᾷ, ἀφυπνίζουσι καὶ τὴν συναίσθησιν τῆς ἀληθείας του ἀξίας, πρᾶγμα ὅχι ἴσως περιττὸν δι' ἓνα ἐργάτην τοῦ πνεύματος. Ἀπεναντίας εἰμπορεῖτε νὰ λυπήσθε ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐκτιμᾶτε δι' ὑπερβολικοὺς καὶ ἀδικαιολογήτους ἐπαίνους. Αὐτοὶ τὸν παραλοῦσι καὶ τὸν κάμνουν νὰ ἐρωτᾷ μετὰ λύπης ἂν πράγματι τοὺς ἀξίζει — στιγμὴ ὅχι ἀκίνδυνος καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ διὰ τὸν καλλιτέχνην.

... Ὁμολογήσατε, κύριε Ἀνόνιμ, ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἐπιτυχέστερα τοῦ ἰδικού σας. Ἡμεῖς ἔλαβον προτιμώμεν, ὡς πολὺ ευφρόνεστον καὶ διηκτικώτερον, τὸ γραφὲν ὑπὸ τοῦ κ. Στεφάνου Δραγκούμη εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα ἐνὸς Λευκώματος Κυρίας, γέμοντος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ φλυασιῶν περὶ καὶ ἐμμέτρων: Τέλος καὶ τῷ Θεῷ δόξα!

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΖΟΛΑ

Πρὸς τὸν K. Jules Héricourt, διευθυντὴν τοῦ φυσιολογικοῦ ἐργαστηρίου ἐν τῇ Ἰατρικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων, ὁ ὁποῖος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Bête Humaine εἶχε δημοσιεύσει ἐν τῇ Revue Bleue μελέτην ἀξιοσπούδαστον: «Ὁ Ζολά καὶ ἡ φυσιολογία τοῦ ἐγκληματίου», ὁ συγγραφεὺς τῶν Rougon-Macquart ἀπήντησε τὴν ἐπομένην σύντομον ἀλλὰ λίαν ἐνδιαφέρουσαν ἐπιστολήν, τῶρα μολὶς δημοσιευθεῖσαν:

Médan, 27 Ἰουνίου 1890.

Κύριε,

Ἀνέγνωνα μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τὴν μελέτην, τὴν ὁποῖαν εὐηρεστήθητε νὰ μεριμώσητε εἰς τὸ «Ἀνθρώπινον Κτῆνος»· λογίζομαι δ' εὐτυχῆς, διότι ὅσον ἀφορᾷ τὴν φυσιολογίαν τοῦ ἐγκληματίου, τὰ συμπεράσματά μὰς εἶνε σχεδὸν τὰ αὐτὰ.

Ἡ μέθοδος τῆς ἐργασίας μου εἶνε ἀνάγκηεν ταιαυτή: ἐν πρώτοις λαμβάνω πληροφορίας ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου, ἀπὸ ὅ,τι εἶδα καὶ ἤκουσα· κατόπιν δὲ προστρέχω εἰς γραπτὰ, εἰς τὰ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος βιβλία, ἢ εἰς τὰς ὑπὸ τῶν φίλων μου διδομένας μοι σημειώσεις. Ἡ φαντασία τέλος ἢ μᾶλλον ἢ αὐτόματος εὐθυγνωμία (intuition) συμπληροῖ τὸ ἐπιλοπιόν. Παρ' ἐμοὶ ἡ χρῆσις τῆς αὐτομάτου εὐθυγνωσίας εἶνε πολὺ μεγάλη, μεγαλητέρα, ὑποθέτω, ἀρ' ὅσον ζητεῖτε νὰ τὴν παραστήσητε. Ὡς ἔλεγον ὁ Φλωμπέρ, τὸ νὰ ζητῆ τις σημειώσεις εἶνε ἔργον εὐσυνείδητον· ἀλλ' ἀφοῦ τὰς λάβῃ, πρέπει νὰ ἡξεύρῃ νὰ τὰς περιρροῇ.

Σὰς εὐγνωμονῶ πολὺ, κύριε, διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ὑποστήριξιν, δι' ἣς περιεβάλατε τὸ ἔργον μου καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῶν εἰλικρινῶν καὶ ἐγκαρδίων μου αἰσθημάτων.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΖΟΛΑ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν Σερβίᾳ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν κατέστησε παρὰ τὰ αὐστριακὰ σύνορα τελωνοφυλάκας γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι, καθὼς φαίνεται, δεκνύουσιν ἑκτακτὸν ἐπιτηδεύματα εἰς τὸ νὰνακαλύπτουν τὰ λαθραίως εἰσαγόμενα, ὅταν προπάντων εἶνε ταῦτα κοσμητικά γυναικεῖα.

— Ὅμως Ἀθιγγάνων, προεργουμένων ἐξ Ἑρζεγοβίνης, διήρχετο τὴν Ἰταλίαν· ἀλλ' ὅταν ἐφθάσεν εἰς τὴν πόλιν Cuneo, ἡμποδίσθη νὰ προχωρήσῃ ὑπὸ τῆς χωροφυλακῆς. Πρὸς ἐκδίκησιν τότε οἱ Ἀθιγγάνοι ἀφῆκαν φερόντες τὴν ἀγρίαν ἀρκτον, τὴν ὁποῖαν ἔφερον μετ' ἑαυτῶν καὶ ἡ ὁποία ἐκτοτε διασπείρει τὸν πανικὸν ἀνὰ τὰ περίχωρα τῆς πόλεως ἐκεῖνης.

— Καὶ μία παραδοξὸς αὐτοκτονία, ὡς ἐκ τῆς θέσεως τοῦ προσώπου, ὅφ' οὐ διεπράχθη: Ὁ διαμαρτυρούμενος ἱερεὺς Alois Skorpil, ἐν Povebrad, ἀνὴρ διακεκριμένος καὶ μεγάλως ἐκτιμώμενος ὑπὸ τῶν πνευματικῶν τοῦ τέκνου, ἠυτοκτόνησε, πυροβολήσας κατὰ τῆς κεφαλῆς του διὰ πολυκρότου. Οἱ λόγοι τῆς ἀπενωνημένης του πράξεως παραμένουσιν ἄγνωστοι.

— Ἀπὸ γορευθῆ εἰς τοὺς Γερμανοὺς στρατιώτας νὰ ζυρίσῃσι τὸ γένειόν των μέχρι τῶν γυμνασίων τοῦ προσηγῶς φθινοπώρου, ὥστε νὰ παραστῶσιν οἱ μέλλοντες νὰ λάθῃσι μέρος εἰς αὐτὰ ὁμοίωμορα ὑπὸ ἑποψίαν στολισμοῦ τοῦ πώγωνος. Μετὰ τοῦτο θὰ ἐπιτραπῇ εἰς τοὺς στρατιώτας τὸ ζυρίσμα, ἐκτὸς ἐκείνων, τῶν ὁποῖων θὰ εἶνε ἐκτάκτως ὠραία καὶ μεγάλη ἡ γενεῖα.

— Τὸ θαυμασιώτερον βεβαίως τῆς ἐν Παρισίαις Παγκοσμίου Ἐκθέσεως τοῦ 1900 θὰ εἶνε, ὡς ἐγνωσθῆ ἀπὸ τοῦδε, μέγα τηλεσκοπίον, τὸ ὁποῖον θὰ φέρῃ τὴν Σελήνην εἰς ἐνὸς μόνου μέτρον ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς γῆς. Ὁ φακὸς του, παραγγελθεὶς ἤδη κατὰ τὰ σχέδια δι' ἐγκριθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου τῶν Παρισίων, θὰ ἔχη διὰ μέτρον τριῶν μέτρων καὶ πάχος πενήτηκοντα ἑκατοστῶν· ἡ δὲ κατασκευὴ του ἐν ὅλῳ θ' ἀπαιτήσῃ κρύσταλλον βάρους 3.000 χιλιogramμων.

— Χαρακτηριστικὴ ὑπῆρξεν ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ ἐκλογικὴ ἀποτυχία τοῦ Στάνλεϋ. Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἡ ὑποψηφιότης του ὡς ἀντιγλαδωνικοῦ ἐλευθεροφρονος ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ North-Lambeth, ἐξήγειρε μεγάλην ἀγανάκτησιν, πανταχόθεν δ' ἤκουοντο ὕβρεις κατ' αὐτοῦ καὶ ἀπειλαί. Ὅτι ὁ Στάνλεϋ ὑπῆρξε μέγας ἐξερωνητής, διὰ τὸν λαόν, καὶ προπάντων διὰ τοὺς προσωπικούς του ἐχθρούς, ἦτο ἀδιάφορον καὶ ληθμονημένον· δι' αὐτοὺς ὁ Στάνλεϋ ἦτο εἰς πειρατής, εἰς δολοφόνος τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀφρικῆς, εἰς σκληροκαρδίας, ἀρνηθεὶς τὸν πατέρα του αὐτόν, εἰς ἄνθρωπος μὴ ἔχων πατριδα ἢ τὰ χρήματα καὶ τὴν ματαιοδοξίαν, ἀφ' οὗ ἐν ἀρχῇ μὲν ἦτο Γαλάτης καὶ Κελτός, κατόπι δ' ἐγένετο Ἀμερικανὸς καὶ τόσα, διὰ νὰ γίνῃ μέλος τοῦ Κοινοβουλίου, λέγεται Ἀγγλος. Μεθ' ὅλην ὅμως ταύτην τὴν κατακραυγὴν ἀπέτυχε δι' ὀλίγας ψήφους, συγκεντρώσας ὑπὲρ αὐτοῦ 2.394, ἐναντίον 3.524 δοθεισῶν εἰς τὸν γλαδωνικόν αὐτοῦ ἀντίπαλον J. Coldwells.

— Ὁ νεαρὸς Οὐγγρὸς κόμης Γεώργιος Καρόλυ, ὁστις πέρυσιν, ὡς ἐνθυμοῦνται ἴσως οἱ ἀναγνώσται μὰς, ἐδραπέτευσεν εἰς Ἀμερικὴν ἀπαγαγὼν τὴν ἡθοποιὸν Βορίσκαν Φράγκε, εὐοίκεται ἤδη ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ τῆς Ἀμερικῆς, μεταρχόμενος τὸν ξενόδοχον. Μολονότι ἐκίμωθη πρὸ πολλοῦ ὁ πατὴρ του καὶ τῷ ἐγραψεν ἐπανεληλυμένους νὰ ἐπιστρέψῃ παρ' αὐτῷ μετὰ τῆς συζύγου του. ὁ κόμης ξενόδοχος ἠρνήθη ἐπιμόνως, προβάλλων ὅτι τὸ νέον του ἐπάγγελμα τῷ ἀρέσει τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον δύο ἐκ τῶν ὑπὸ πλάγιον του, ὁ Λαδίσλαος δὲ Σεζέννι καὶ ὁ Λογοθέτης εἶνε καὶ αὐτοὶ Οὐγγροὶ κόμητες.

— Ἐκ Περμ τῆς Σιθηρίας ἀγγέλλεται ὁ θάνατος τοῦ πρίγκηπος Δουβροσέ, ἀνδρὸς εἰς ἄκρον ἰδιοτρόπου, τοῦ ὁποῦ ἡ μεγαλητέρα μακία ἦτο νὰ κάμνῃ γονόρας ἀστείότητος εἰς τοὺς φίλους του. Μίαν φορὰν π. χ. ἐν Πετροπόλει παρέθηκε μεγαλοπροπέας γεῦμα. πρὶ τὸ τέλος τοῦ ὁποῦ παρουσιάσε πρὸς τοὺς συνδαιτυμόνας κρεατόπηκταν. Ἀφ' οὗ δὲ τὴν ἐφαγαν ἐκεῖνοι μετ' ὀρέξεως καὶ τὴν εὐρον ἀρίστην, τότε τοῖς εἶπεν ὅτι εἶχε κατασκευασθῆ ἐκ κρέατος σκύλου, καὶ πρὸς ἀπόδειξιν διέταξε τοὺς ὑπηρετάς νὰ φέρωσι τὴν δορὴν καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ σφαγίου.

— Ὁ ἐν Ἑλατεῖᾳ ἀνταποκριτὴς τῶν Καιρῶν ἀνεκρίνωσεν ἐσχάτως τὸ ἐξῆς ἰκανῶς ἀστειόν καὶ περιέργων γεγονός: «Ἐν τῷ χωρίῳ Μοδίῳ χωρικό, τις μεταβαίνων εἰς τὸ ποιμνιοστάσιόν του παρέλαβε μετ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ τριετὲς κοράσιόν του, φορτώσας αὐτὸ ἐντὸς κάπας ἐπὶ τοῦ ὄνου του. Φθίσας ἐκεῖ καὶ ἐκτελέσας τὴν ἐργασίαν, δι' ἣν μετέβη, ἀπεκοιμήθη, ἀφῆκε δὲ τὸ μικρὸν κοράσιον φορτωμένον ἐπὶ τοῦ ὄνου του, ἀναθεὶς φαίνεται εἰς αὐτόν τὴν περὶ τοῦ παιδίου μέριμναν. Ἄλλ' ἄλλως ἔδοξε τῷ ζωῷ. Αἱ ἐσωτερικαὶ διενέξεις τοῦ στομάχου του δὲν συνεδιβάλλοντο πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κυρίου του, καὶ τούτου ἕνεκα ἀφῆκε αὐτὸν κοιμώμενον, ἐτρόπη μετὰ τοῦ φορτίου του πρὸς τὸς ἀγρούς, ζητῶν τροφήν. Τὸ δυστυχὲς παιδίον, φερόμενον ἐν καιρῷ νυκτὸς τῆδε κάκεισε, ἐβαλλε γοεράς κραυγὰς, τὰς ὁποῖας ἀκούοντες οἱ ποιμένες καὶ οἱ ἐν ταῖς ἀγροῖς διαμένοντες χωρικοί, ἐξελαμβάνον αὐτὰς ὡς φαντάσματος καὶ πολλοὶ ἐτροπέοντο εἰς φυγὴν. Ἐν τούτοις ὁ ἄθλιος πατὴρ ἐξυπνήσας ἔσπευσε εἰς τὸ χωριὸν καὶ μὴ εὐρών ἐκεῖ τὸ παιδίον περιεπλανᾶτο ἐπὶ μίαν ἡμέραν εἰς τοὺς ἀγρούς πρὸς ἀναζήτησίν του. Εὐτυχῶς ὁμοῦ ἕτερος χωρικός ἀπήντησεν ἐν ταῖς ἀγροῖς τὸν ὄνον μετὰ τοῦ παιδίου, καὶ ἀναγνώρισας αὐτό, ἔφερεν ἀδελθεὶς εἰς τὴν θρηνοῦσαν μητέρα του».

— Κατὰ τὸ 1890 τὰ ἑλληνικὰ ἰστιοφόρα πλοία, ἀνῆρχοντο εἰς 7.164 μὲ πλήρωμα ἀνδρῶν 24.603. Κατὰ τὸ ἔτος 1891 ὁ μὲν ἀριθμὸς τῶν πλοίων ἡλαττώθη εἰς 5.675, ὁ δὲ τῶν πληρωμάτων εἰς 19.687.

— Τὸ διεθνὲς περὶ εἰρήνης Συνέδριον, τοῦ ὁποῦ προσεκλήθησαν νὰ συμμετάσχουσιν ὅλαι αἱ φιλεργητικαὶ ἑταιρεῖαι τοῦ Κόσμου, θέλει συνέλθει ἐν τῷ Ὁμοσπονδιακῷ Καταστήματι τῆς Βέρνης τὴν 10 Αὐγούστου. Οἱ σιδηρόδρομοι τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἑλβετίας προσεφέρθησαν νὰ παράσχωσι πᾶσαν εὐκολίαν εἰς τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου.

— Εἰς 26 ἀνέρχονται οἱ φονευθέντες καὶ κατόπι ἀποθανόντες ἐκ τῶν τραυμάτων κατὰ τὴν φοικαλέαν ἐκρηξίν τοῦ λέβητος τοῦ ἀτμοπλοίου Λευκῶν Ὄρος ἐν τῇ λίμνῃ τῆς Γενεύης.

— Ἐν τῷ Πεδίῳ τοῦ Ἄρεως τῶν Παρισίων ὁ K. Gailhard μέλλει νὰ διοργανώσῃ διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος περιεργωτάτην Θεατρικὴν Ἐκθεσίν, ἐν ἣ θὰ παρουσιάσῃ ὅλας τὰς φάσεις τῆς παγκοσμίου σκηνης, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ δράματος καὶ τῶν Μυστηρίων τοῦ Μεσαίωνα, μέχρι τοῦ νεωτάτου Μελοδράματος. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὰ θεάτρα ταῦτα θὰ δίδονται ἀληθεῖς καὶ μεγαλοπροπέσταται αἱ θεατρικαὶ παραστάσεις, με ὅλην τὴν ἀκρίβειαν ἐν τῇ ἀναπαραστάσει ἐκάστης ἐποχῆς.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Τὸ Χρυσοῦν Ῥόδον τοῦ Πάπα.

Ὁ Πάπας Λέων ΙΓ' ὡς δαῖγμα ἐξαιρετικῆς εὐνοίας ἀπέστειλε πρὸ τινος τὸ Χρυσοῦν Ῥόδον εἰς τὴν βασιλισσαν τῆς Πορτογαλλίας. Τὸ Χρυσοῦν Ῥόδον εἶνε εἶδος κομφοτεχνήματος βαρυτίμου, ὡς φαίνεται εἰς τὴν ὀπισθεν δημοσιευμένην εἰκόνα.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὰς ἐξετάσεις :

Ὁ Διδάσκαλος: Τί γνωρίζεις περὶ τῆς υποχωρήσεως τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ἐν Ῥωσσίᾳ; Ποῖος ἐδάσκειλε τότε εἰς τὴν χώραν ἐκείνην;

Ὁ Μαθητῆς (ἄνευ δισταγμοῦ): Ὁ Χειμῶν!

*

— Τί ἀκούω, Κωστάκη; Νὰ πῆς ζῶον τὸν ἐξάδελφόν σου, ἐσὺ τώρα, ὁ υἱὸς ἐνδὸς Τμηματάρχου;

— Μά, θεῖά μου, ὅταν τὸν εἶπα, ὁ μπαμπᾶς δὲν εἶχε ἀκόμη διορισθῆ.

*

Συλλογισμὸς ἀκαταμάχητος δικηγόρου :

Παραπονούνται κατὰ τῶν ἀσυνεπειῶν τῆς Δικαιοσύνης. Ἀλλὰ μήπως ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων, οἱ ὅποιοι κερδίζουν τὰς δίκας των, δὲν εἶνε πάντοτε ἀκριβῶς ἴσος μὲ τὸν ἀριθμὸν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τὰς χάνουν;

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις ὑπὸ τοῦ Κ. H. de Rothschild, ἀνεκδότοι ἐπιστολαὶ τοῦ J. J. Rousseau. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, ἀπευθυνόμεναι πρὸς τὴν Καν Boy de la Tour, ἐνέχουσι μετὰ ἐνδιαφέρον, ὡς διαφωτίζουσαι ἐν πολλοῖς τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν τοῦ μεγάλου φιλοσόφου.

— Ὁ γνωστὸς Γάλλος μυθιστοριογράφος Hugues Le Roux ἐξέδοτο νέον μυθιστόρημα, ἐπιγραφόμενον Tout pour l'honneur καὶ περιγράφον δραματικώτατα ἐν ἐπεισόδιον τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου.

— Ἐκ τοῦ κατὰστῆματος Calmann Lévy ἐξεδόθη εἰς τόμος θεατρικῶν διαλέξεων δημοσιευθειῶν τὸ πρῶτον ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῶν Συζητήσεων, τοῦ ἐσχάτως ἀποβιώσαντος Γάλλου κριτικοῦ J. J. Weiss. Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ὅλος ἀφιερωμένος εἰς τὴν Γαλλικὴν Κομῳδίαν.

— Ἐν μιᾷ τῶν τελευταίων συνεδριάσεων τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιγραφῶν ὁ κ. Gaston Boissier ἀνέφερεν ὅτι ἐν τινὶ μικρῇ οἰκίᾳ τῆς Πομπηίας ἀνεκαλύθησαν ἐπ' ἐσχάτων δύο εἰκόνες τοῦ Βιργιλίου καὶ τοῦ Ὀράτιου, κείμεναι ἀπέναντι ἀλλήλων. Εἶνε μετρίως τέχνης ἀμφότεραι καὶ πιθανῶς κατὰ φαντασίαν ἐξεργασμέναι. Ὑπενθυμίζουσι τινὰς μικρογραφίας τοῦ δωδεκάτου καὶ τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος καὶ δίδουσι ἀφορμὴν νὰ πιστευθῆ, ὅτι αἱ μικρογραφίαι ἐκείναι προέρχονται ἐκ παλαιῶν πρωτοτύπων. Ἄξιον μάλιστα σημειώσεως εἶνε, ὅτι ὁ Βιργίλιος καὶ ὁ Ὀράτιος φαίνονται ἐν ἴσῃ μοίρᾳ θεημένοι, ἐνῶ οἱ λόγιοι, ὡς ὁ Κοϊντλιανὸς λ. γ. τὸν μὲν Βιργίλιον ἐθεώρησε κατὰ πολὺ ὑπέροχον, τὸν δὲ Ὀράτιον συνανειμίγνυον πρὸς τοὺς λοιποὺς συγχρόνους ποιητὰς κάτω τοῦ Βιργιλίου. Ὁ Ὀράτιος, κατὰ τὸν κ. Boissier, φαίνεται ὅτι ἦτο μεταξὺ τῶν ποιητῶν ἐκείνων, ὧν τὰ ἔργα εἰσῆγαγεν ὁ γραμματικὸς Κακίλιος Ἡπειρώτης ὡς διδακτικὰ εἰς τὰ σχολεῖα ζώντων ἐτι αὐτῶν. Εἶνε δὲ πιθανόν ὅτι ἀπὸ τῶν σχολείων ἤρριψε τὸ ἔθος τοῦ νὰ τοποθετῆται παρὰ τὸν Βιργίλιον ὁ Ὀράτιος. Ὁ Τοῦβενάλιος μᾶς διδάσκει ὅτι παρεντίθεντο αἱ εἰκόνες των, ἡ δὲ νέα ἀποκάλυψις τῆς Πομπηίας μᾶς δεικνύει ὅτι ἡ παράθεσις αὕτη εἶχεν ἀρ-

χίστη νὰ γίνηται ἤδη ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ πρώτου μ. Χ. αἰῶνος.

Καλλιτεχνικά

Ἐν τῷ Δρομοκακίτειῳ Φρενοκομείῳ ἀπεβίωσεν ἐσχάτως ὁ Ἕλλην ζωγράφος Πανώριος. Νέος ἀκόμη παραφρονήσας ὁ ἀτυχῆς, δὲν ἐπρόφθασεν ν' ἀναδείξῃ τελείως τὸ καλλιτεχνικὸν τάλαντον, τοῦ ὁποῦ δειγμάτων ζωηρὰ παρέσχε διὰ τῶν τῶσον ἐκτιμηθειῶν αὐτοῦ ζωσθηρογραφῶν (pastel).

— Δύο διαπρεπῶν ζωγράφων ἀγγέλλεται ὁ θάνατος. Τοῦ παρὰ τῇ Βερολίνᾳ Ἀκαδημικῆ καθηγητοῦ Μπίρμαν καὶ τοῦ κορυφαίου τῶν συγχρόνων ὑδατογράφων τῆς Ἰταλίας, τοῦ καθηγητοῦ Salomon Corrodi.

Θεατρικά

Ὁ ἡμέτερος συνεργάτης κ. Χ. Ἄννι-νος ἐτοιμάζει διὰ τὸν θίασον Ἀλεξιάδου-Παντοπούλου νέαν κωμῳδίαν τρίπρακτον ὑπὸ τὸν τίτλον: « Ἡ οἰκογένεια Παραδαρμένου », μέλλουσαν νὰ παρασταθῆ περὶ τὰ τέλη τοῦ τρέχοντος μηνός. Ὁ τύπος τῆς οἰκογενείας Παραδαρμένου, ὁ δημιουργηθεὶς ὑπὸ τοῦ φαίδρου ἠθογράφου, γνωστὸς ἤδη ἐκ τῶν παικίλων του ἐμφανίσαιεν, — μία τῶν ὁποίων καὶ ἐν τῇ Ἑστίᾳ, — φανταζόμεθα μετὰ πόσης ἐπιτυχίας θὰ ἐμφανισθῆ τώρα καὶ ἀπὸ σκη-νῆς, μάλιστα ὅταν τὸν Ζαχαρίαν Παραδαρμένον πρό-καίται νὰ ὑποδυθῆ ὁ κ. Παντόπουλος.

Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω μνηθάνομεν ὅτι καὶ ἄλλα νέα πρωτότυπα ἔργα μελετῶνται ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ἐν Ἀθήναις θιάσων, ἵνα δοθῶσιν ἐντὸς τῆς θερινῆς περιόδου.

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΡΟΔΟΝ ΤΟΥ ΠΑΠΑ